

КІРОВОГРАДСЬКА ОБЛАСНА ОРГАНІЗАЦІЯ
ПРОФСПІЛКИ ПРАЦІВНИКІВ ОХОРОНИ
ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ

нам **75**
років

В книзі зібрані історичні відомості зі створення та діяльності обласної організації Профспілки працівників охорони здоров'я України Кіровоградської області.

**ШАНОВНІ КОЛЕГИ, ДРУЗИ, ПАРТНЕРИ,
ВЕТЕРАНИ ПРОФСПІЛКОВОГО РУХУ!**

Ви не просто причетні до найголовнішої і найнеобхіднішої професії на землі, а й виконуєте напрочуд високу місію – захищаєте від усіляких негараздів людей у білих халатах, щодня, щогодини стаєте їм рятівною соломинкою у бурхливому житейському морі, за що Вам честь і хвала.

2014-й рік – знаковий в житті Кіровоградської обласної організації профспілки працівників охорони здоров'я. Їй виповнилося 75 років. Це були роки становлення, пошуку, розвитку, великих і малих перемог. За час, що минув, обласній організації профспілки доводилося діяти в різних суспільно-політичних умовах, розв'язувати надзвичайно складні проблеми. Так набувався досвід і завойовувалися перемоги. Незалежно від змін у суспільному житті обласна організація профспілки неухильно виконувала, виконує і буде виконувати головне завдання: захист прав та інтересів медичних працівників.

Сьогодні, в умовах економічної нестабільності і різкого зниження життєвого рівня людей, перед профспілкою постають дедалі складніші і відповідальніші завдання, які вимагають рішучих дій для реального захисту працівників

галузі. Зокрема організаціями Профспілки запроваджуються різні форми співпраці з органами виконавчої влади та місцевого самоврядування, територіальною інспекцією державного нагляду та контролю, спрямовані на попередження порушень у сфері праці, а також поновлення трудових прав працівників.

Однак, цей обсяг роботи був би не таким ефективним, якби не безпосереднє сприяння з боку ЦК Профспілки працівників охорони здоров'я України, Федерації Профспілок України та обласного профспілкового об'єднання, які в центр своєї роботи ставлять турботу про людину праці, забезпечення її гідною зарплатою та пенсією, створення належних виробничих умов, організацію відпочинку, фізичний розвиток, забезпечення духовних запитів.

Упевнена, що Профспілка і обласна організація й надалі гідно нести будуть народне профспілкове звання.

Щиро вітаю Вас з ювілеєм обласної організації! Ви теж причетні до цього свята. Зичу Вам міцного здоров'я, благополуччя, творчої наснаги у Вашій благородній справі! Вірю, що Ваше покликання – захищати права та інтереси працівників охорони здоров'я – принесе їм стабільність і процвітання. Хай злагода та мир завжди супроводжують Ваше життя, а щастя та любов ніколи не залишають Вас! Успіхів, удачі і перемог!

Висловлюю щиру вдячність всім, хто взяв участь у створенні ювілейного буклету, в першу чергу, ветеранам профспілкового руху. Адже це вони заклали основу профспілкового життя, самовідданою працею писали славні сторінки його історії, забезпечували справедливість у своїх колективах. Їхній внесок у формування наймасовішої і найдієвішої громадської організації – неоціненний. Активно використовуючи надбання попередників, впроваджуємо нові форми роботи, забезпечуємо рух до соціальної справедливості. Профспілкова справа – невмируща, бо нею займаються чесні, порядні і самовіддані люди.

**З повагою,
Голова обласної організації профспілки
працівників охорони здоров'я України
Лариса Козлова**

ТАК НАРОДЖУВАЛИСЯ ПРОФСПІЛКИ ВІД ІСТОРИЧНОГО МИНУЛОГО ДО СУЧАСНОСТІ

Історія розвитку профспілкового руху в Європі налічує декілька століть. Початок використання найманої праці створив новий тип стосунків між власником і найманими працівниками. Артїлі, що утворились в 17 столїтті, об'єднували людей однієї спеціальності: ремісників, мануфактурників, аптекарів та інших. Необхідність утворення профспілок зумовлювалась нестерпним економічним станом найманих працівників. Жорстока експлуатація, тривалий робочий день, низька заробітна плата, матеріальна незабезпеченість, відсутність елементарної охорони праці і техніки безпеки, високий процент травматизму і смертності, складні житлово – побутові умови, відсутність медичної допомоги – такими були найбільш характерні риси праці та побуту працівників того часу. Уже на початковій стадії капіталістичного розвитку суспільства трудящих переслідувала нещадна експлуатація, яка підсилювалася повсякденними бідами, пов'язаними з втратою заробітку через скорочення штату, хвороби, нещасні випадки... Поряд з цим працівники були політично безправними, позбавлені свободи слова, зборів, союзів, недоторканості особистості та майна. Під ostrахом судових переслідувань заборонялось утворення будь-яких організацій. Там, де зосереджувалася значна кількість працівників, об'єднаних за професійною ознакою, виникали умови для їх самоорганізації.

У царській Росії, до якої належала більша частина нинішньої України, зародження профспілок розпочалося на рубежі 19-20 століть. Цьому посприяло прагнення віднайти форми захисту від несправедливості, бажання вести постійну боротьбу проти нелюдських умов життя та праці. Їх створення відбувалося в горнилі класових битв 1905 року. Це була потреба часу, запит трудящих. Базою для створення профспілкових об'єднань були страйкові комітети, заводські комітети, заводські комісії, політичні гуртки та інші організації працівників, які боролися за свої економічні, а згодом і політичні права.

На всіх етапах розвитку системи охорони здоров'я профспілка була і залишається у перших рядах боротьби за здоров'я людей та їх довголіття, за поліпшення соціально-побутових умов праці та відпочинку трудящих, в тому числі й медичних працівників.

Профспілка пройшла досить складний шлях становлення і розвитку, про що свідчить увесь хід історичних подій, які відбувалися в Росії і Україні.

Першими у пошуках захисту власних професійних інтересів об'єдналися у свої товариства лікарі. Найбільшим та найвпливовішим на той час було Пироговське товариство, назване на честь великого російського вченого-хірурга Миколи Івановича Пирогова. Під впливом революції 1905 року прогресивна частина медичної інтелігенції переконалася у необхідності організації єдиної профспілки медичних працівників, адже роз'єднання дій було головною причиною їх слабкості у боротьбі за свої права.

У березні 1905 року відбувся Надзвичайний з'їзд Пироговського товариства, який прийняв рішення про організацію Всеросійської спілки медичного персоналу, який мав об'єднати всі групи працівників. До серпня 1905 року відділки нової спілки відкрилися у багатьох містах: Полтаві, Петербурзі, Новгороді, Москві, Володимирі...

У серпні 1905 року відбувся Всеросійський з'їзд Спілки, який доповів про вже існуючу допоміжно-страхову касу. Її було організовано за підтримкою товаришів, які постраждали від свавілля адміністрації. Це питання знайшло підтримку. Делегати висловилися за створення довідково-посередницького бюро, з допомогою якого можна було збирати відомості про вільні місця для надання їх потерпілим від адміністративних наслідків. Було визнано за необхідне встановити на місцях зв'язки з іншими спілками, а також прогресивними громадськими гуртками з метою спільної тактики для здійснення основних принципів Спілки. З'їзд рекомендував застосування кругової поруки у випадку неприйняття адміністрацією осіб медичного персоналу на службу, а також у випадку звільнення з роботи через належність до Спілки. Методом кругової поруки з'їзд вважав бойкот. Щодо страйків медичних працівників з'їзд визнав: «за-

бастовка являється в настоящее время одним из действенных средств политической борьбы за поставленные перед Союзом цели и поэтому устройство ее должно быть признано желательным».

Становлення профспілкового руху на Кіровоградщині вивчене недостатньо. На жаль, з дореволюційної пори до нас дійшло обмаль документів, та все ж вони дозволяють зробити висновок: усвідомлення необхідності створення власних незалежних організацій за професійними принципами, висунення неформальних лідерів прийшло в Єлисаветград в 1905 році. Визначальним у діяльності профспілок краю став 1917 рік. У цей час почали значно зростати їхні лави, що зумовили буржуазно-демократичні перетворення в країні. У березні в Єлисаветграді та Новомиргороді виникають профспілки деревообробників, пекарів, службовців кредитних установ. У квітні до фабзавкомів входило 4,5 тисячі робітників.

У травні всі профспілки об'єднуються під координуючим органом – Центральним бюро Єлисаветградських професійних спілок. Цей орган поставив за мету: розвиток профспілкового руху пролетаріату та виховання класової свідомості, сприяння економічній боротьбі робітничого класу, в тому числі участь у розробці умов, угод, тарифів, координація діяльності галузевих профспілок, захист їх політичних прав та представництво інтересів перед громадськими і державними установами, організація методичної допомоги, видання друкованого органу, влаштування бібліотек, читалень, публічних курсів, лекцій, участь в організації бірж праці, погодження дій з політичними партіями пролетаріату, кооперативами, іншими формами робітничого руху.

Обком профспілки працівників медико-санітарної праці організовано у лютому 1939 року у зв'язку з організацією Кіровоградської області. Організація пропрацювала до 1941 року (припинила роботу під час окупації території області німецько-фашистськими загарбниками), а поновила її у січні 1944 року.

16 листопада 1948 року на об'єднаному пленумі профспілок працівників медико-санітарної праці СРСР було прийняте рішення про об'єднання медичних працівників в

одну профспілку, що затверджено президією ВЦРПС. Так народився обком профспілки медичних працівників, який підпорядковувався безпосередньо Українському республіканському комітету профспілки медичних працівників, а на Кіровоградщині - обласній раді профспілок. З січня 1949 року підпорядкування перейшло до ЦК Профспілки медичних працівників України. Діяльність обкому профспілки медпрацівників поширювалась на колективи усіх медичних, санітарно-профілактичних та аптечних закладів області.

Кіровоградська обласна організація профспілки працівників охорони здоров'я сьогодні об'єднує 82 первинні профспілкові організації, які охоплюють 93 відсотки працівників медичної галузі області. До складу профспілки входять лікарі, середній медичний та обслуговуючий персонал обласних, міських і районних лікувальних закладів, фармацевти, працівники санітарно-епідеміологічної служби, педагогічні працівники, обслуговуючий персонал та студентська молодь Кіровоградського базового медичного коледжу ім. Є.Й. Мухіна і Олександрійського медичного училища.

В різні часи обком профспілки очолювали лідери профспілкового руху медичних працівників – А.Є. Ложечник, Євдокія Петрівна Фесенко, Анастасія Йосипівна Ромашко, Арчил Віссаріонович Бостогонашвілі, Валентина Прокофіївна Падалка, Микола Антонович Балан, Віктор Максимович Колесніков, Ганна Миколаївна Зіневич, Тамара Федорівна Погорелій, Людмила Іванівна Науменко, Віктор Олександрович Сільвестров. Сьогодні обласну організацію профспілки очолює ініціативна, принципова, наполеглива людина із соціальним мисленням і душею - Лариса Григорівна Козлова.

Три чверті віку обласна профспілкова організація неухильно здійснює свою діяльність, спрямовану на захист трудових прав медичних працівників, створення належних умов праці, соціальний захист, оздоровлення працюючих та їх дітей.

В арсеналі профспілкової організації медичних працівників різні форми роботи, починаючи від соціального діалогу, укладання Угоди на обласному рівні, колективних договорів з головними лікарями, і закінчуючи участю в акціях

протесту, вирішенні колективних трудових спорів у судовому порядку, забезпеченням представництва інтересів спілчан, трудові права яких порушено, безпосередньо у переговорах з керівниками лікувальних закладів або через комісії по трудових спорах чи в судах.

З метою надання якісної правової допомоги в обкомі профспілки була введена посада правового інспектора праці, першим юристом обкому профспілки був призначений В.В.Товстоган. Сьогодні правовий захист медичних працівників забезпечує головний правовий інспектор праці О.М. Заватій, на рахунку якої за багаторічну діяльність – сотні захищених і підтриманих.

Багатогранна робота обкому профспілки була б неможливою, якби її не очолювали лідери профспілкового руху: Л.А.Завадська, В.Г. Вечеровська, В.С.Калініков, О.Д. Манько, А.Ф. Французан, Ж.А. Онуфрійчук, С.І. Жиленко, Ю.М. Короп, С.О. Бернард, Л.М. Шкуренко, А.Й.Харченко, О.М. Парахонько, Г.Д. Шкроб, В.С. Рула, А.Р. Матушек, С.В. Тичко, Л.І. Проценко, В.М. Юзефович, В.В. Суботня, Л.О. Феоктистова та багато інших, хто віддав і віддає свої знання, набутий досвід роботи для підвищення рівня профспілкової роботи. Дехто з керівників профорганізацій, світла їм пам'ять, пішов з життя, але залишив після себе дорідний ужинок добрих, незабутніх справ, дехто продовжує успішно працювати на благо спілчан. Кожен профспілковий активіст вносить помітну частку у розвиток профспілкового руху.

ВСЕ ЗАРАДИ ЛЮДИНИ ПРАЦІ

У своїй роботі обком профспілки визначив ряд пріоритетних питань. Контроль за законністю проведення заходів по реорганізації закладів охорони здоров'я, недопущення масових звільнень, дотримання гарантій, передбачених законодавством, при звільненні за скороченням штатів, особливо жінок, які мають дітей віком до трьох (до шести років), пенсіонерів, молодих спеціалістів. Тобто, головне для людини - мати роботу і не потрапити під незаконне звільнення, тож обком профспілки чітко стоїть на позиції захисту прав медичних працівників на працю. Слід зазначити, що за останні роки значно зросла довіра працівників галузі до правозахисної роботи. Щороку кілька сотень працівників одержують практичну допомогу у відстоюванні своїх прав. Другий пріоритет: забезпечення реалізації чинного законодавства з питань оплати праці, її зростання до обґрунтованих розмірів прожиткового мінімуму. Не завжди все йшло гладенько – довелося пережити болісні затримки з виплати зарплати, її урізання. Реакція обкому профспілки та в цілому Профспілки у цих випадках була миттєвою. Вживалися відповідні заходи, в тому числі і силові. Пройшли десятки масових акцій протесту, як локальних, так і всеукраїнських, підготовлено сотню Звернень до Президента України, Верховної Ради та Кабінету Міністрів, органів місцевої влади. Буквально у кожному колективі використовуються можливості колдоговірної роботи, організуються засідання координаційної ради обкомів профспілок бюджетних галузей з конкретними вимогами як до центральних, так і місцевих органів влади. Словом, жодне гостре питання галузі не залишається без реагування. Обком профспілки вдається до різних форм і методів зарadi людини праці і торжества справедливості.

Щоб профспілковий актив міг результативно і з віддачею працювати, велика увага приділяється підвищенню його правової грамотності, впровадженню активних форм навчання, проведенню консультацій членам профспілки з пи-

тань оплати праці, надання додаткових відпусток за шкідливі умови праці, особливий характер роботи, ненормований робочий день, охорони праці, розслідування нещасних випадків, пов'язаних з роботою, укладання колективних договорів, організаційної роботи, забезпечення дотримання закону України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності».

Навчання – тренінги обком профспілки завжди проводить оригінально, по-сучасному, із залученням психологів, які допомагають розкрити у профактивістів якості лідерів. Під особливою увагою перебувають новообрані голови профспілкових організацій. На допомогу профлідерам фахівці обласної організації профспілки постійно готують методичні рекомендації з правових та організаційних питань.

Профспілкова робота будь-якого рівня базується на організаційних питаннях, тож першоосною, точкою відліку є спрямування на організаційне зміцнення райкомів та первинних профспілкових організацій (взяття на профспілковий облік, заповнення членських профспілкових квитків та карток обліку членів профспілки), проведення профспілкових зборів, контроль за повнотою та своєчасністю перерахування членських внесків. Грамотна організаційна робота завжди гарантує успіх.

З прийняттям закону «Про соціальний діалог в Україні» профспілки, в тому числі і працівників охорони здоров'я,

отримали дієвий механізм співпраці з органами виконавчої влади та роботодавцями щодо захисту прав та інтересів працівників. Підвищено роль територіальної та районних угод, які забезпечують представництво профспівкової сторони в структурах влади, можливість впливати на розв'язання всіх соціально важливих питань. Співпрацюючи з депутатським корпусом обласної та місцевих рад, обком профспівки широко використовує всі можливості при формуванні обласного і місцевих бюджетів, обласних і районних програм.

З кожним роком зростає роль колективних договорів у посиленні соціального захисту працівників. Лікувально - профілактичні заклади стовідсотково охоплені колдоговірним регулюванням. Для стимулювання цієї роботи щорічно проводиться конкурс «На кращий колективний договір». Колдоговори - переможці використовуються для поширення досвіду роботи. З метою підвищення престижу високопродуктивної праці обком профспівки щороку бере участь у започаткованому ФПО конкурсі «Майстри Кіровоградщини», представляючи кращих працівників галузі.

Особливе місце в діяльності обласної організації профспівки займає культурно-масова та оздоровча робота.

Це віддушина, окраса і настрої профспілкового життя. Традиційними стали проведення спортивних змагань, виставок художньої творчості, літературних конкурсів, видання збірок літературних творів працівників закладів охорони здоров'я, фестивалів художньої самодіяльності, участь у всеукраїнських конкурсах «Мелодії душі» та спартакиаді. Обласна організація пишається талановитими лікарями, медичними сестрами, які вміють не тільки добре лікувати, а й співати, переможцями спортивних турнірів, котрі не втрачають форму і показують приклад здорового способу життя.

Підвищенню поінформованості членів профспілки сприяє оперативне висвітлення профспілкової діяльності. Для цього використовуються різні трибуни, в першу чергу видань: «Вісник профспілки», «Бібліотечка голови профспілкового комітету». Обком профспілки підтримує зв'язки з місцевими засобами масової інформації, радіомовленням та телебаченням. Жоден захід, який відбувається у обласній організації профспілки та її структурних ланках, не залишається без уваги ЗМІ, теле та радіожурналістів.

Учасники обласного конкурсу «Мелодії душі» 2013 р.

Учасники всеукраїнського конкурсу «Мелодії душі» 2013 р.

МЕДИКИ ТАЛАНОВИТІ У ВСЬОМУ

Окрасою профспілкової роботи є художня самодіяльність, яка традиційно розвивається майже у кожному лікувальному закладі. І слід сказати, що працівники галузі можуть вражати не тільки професіоналізмом, а й артистизмом. Багато років діють профспілкові клуби художньої самодіяльності в обласній лікарні та обласній психіатричній лікарні, в Кіровоградському медичному коледжі ім. Є.Й. Мухіна та Маловисківській ЦРЛ, тобто, мистецька робота поставлена на досить високий рівень. У цих же закладах багато років діють хори, (у Маловисківській ЦРЛ вокальний ансамбль «Калина»), які не перестають дивувати злагожденістю голосів і розмаїттям репертуару. Хористи – не замінні на будь-яких святах чи заходах. Зокрема, колектив «Калина» більше 30 років тішить глядачів своїми голосами, став знаним не тільки у своєму районі, а далеко за його межами. Не раз ансамбль брав участь в обласному фестивалі «Калиновий спів», святі «Вересневі самоцвіти». Охоче відгукуються учасники творчого колективу на запрошення і виїздять з концертами по селах. Коли лікарі планують виїзні вечори запитань і відповідей, обов'язково запрошують «Калину», яка найкраще завершує спілкування з жителями сіл. Постійними концертами пише свою яскраву історію вокальний ансамбль «Волошки» Новгородківської ЦРЛ. Чимало лікувальних закладів можуть похвалитися талановитими вокалістами, музикантами, які легко підкорюють сцену високого рівня. Свої твори вони присвячують найкращій лікарській професії, непростим будням, коли йде щоденна боротьба за життя кожного пацієнта. Ось чому так цінується творчість «своїх» артистів.

Раз на два роки проводиться обласний конкурс аматорського мистецтва працівників охорони здоров'я “Мелодії душі”, в якому беруть участь представники медичних закладів Кіровоградщини. Конкурс проводиться в номінаціях:

- “Краща українська пісня”;
- “Популярна пісня”;

- “Авторська пісня на медичну тематику”;
- “Авторська пісня”;
- “Ансамблі”.

Той, хто не відвідував конкурс аматорського мистецтва, багато втратив. Глядачів, які потрапляють на цей зорепад талантів, просто заворожують чарівними голосами, високим рівнем виконавської майстерності, відшліфованими танцювальними номерами артисти в білих халатах.

Найкращим результатом конкурсу є активність учасників, які з’їжджаються з різних лікувальних закладів всієї області, щоб поширити своє мистецтво серед колег і довести: медики талановиті у всьому.

*Вокальний ансамбль
Маловисківської ЦРЛ «Калина»*

*Вокальний ансамбль
Новгородківської ЦРЛ «Волошки»*

ТАЛАНТАМ НЕМАЄ МЕЖ

У 2013 році, під час святкування професійного свята, обком профспілки працівників охорони здоров’я запропонував медикам продемонструвати світ своїх захоплень. Ноу-хау зустріли на ура.

Вийшла унікальна виставка декоративно-прикладного мистецтва. Були представлені близько 200 робіт різних жанрів і напрямків – написані та вишиті картини, вироби з бісеру, вив’язані речі, квіткові орігами, топіарії з квітів...

Недаремно кажуть, талантам немає меж. Від розмаїття і досконалості завмирала душа: люди в білих халатах розкрилися зовсім з іншого боку. Роботи високо оцінили не тільки шанувальники, а й фахівці. Саме тому працівники обласного краєзнавчого музею запропонували продовжити виставку в їхньому закладі. Відгуки відвідувачів – якнайкращі: твори медиків можна поставити в один ряд з професійними.

Взагалі ті, хто створює своїми руками – особливі люди, мабуть, наділені поцілунком Всевишнього. Це ж стільки треба терпіння, щоб народити такі диво - роботи! А яка досконала техніка виконання! Це прекрасно, що є такі люди, які творять красу. Участь у таких заходах робить світ добрішим.

ТВОРЧИСТЬ МЕДИЧНИХ ПРЦІВНИКІВ

У березні 2014 року ЦК Профспілки працівників охорони здоров'я України провів Всеукраїнський огляд-конкурс творчих доробків аматорів художнього слова, присвячений 200-річчю від дня народження Т.Г. Шевченка, під девізом:

«Любіться, брати мої, Україну любіть». У заході патріотичного спрямування взяли участь поети – медики Кіровоградщини. Почесною грамотою ЦК Профспілки за твір на тему «Майдан» (вірш «Судьба України») нагороджено завідувача організаційно – методичним відділом обласної лікарні Володимира Михайловича Лук'янова. Сьогодні «Судьба України» у багатьох серцях прихильників поезії відгукується набатом і застереженням.

СУДЬБА УКРАИНЫ.

*Украина, полжизни прожил я с тобой,
До тебя был Амур, Забайкалье, Камчатка.
Но степной край давно для меня стал судьбой,
Душу я отдаю всю ему без остатка.*

*Край, что в травах степных всех врагов перемог,
Отстояв красоту свою боем.
Удержатъ Чернолесье от варваров смог,
Он в плечах своих замкнутым строем.*

*Никому не согнуть всей страны нашей стая,
Даже тем, кто в друзьях с нами жили.
Ведь смогли же герои майдан не отдать,
Свои головы гордо сложили.*

*Не хотим мы войны, нам детей своих жаль,
Ветеранам всех войн до сих пор они снятся.
Ну зачем матерям нашим эта печаль,
Пусть вопросы все мирно без боя решатся.*

*Нам природу свою лучше надо сберечь,
Что великим Поэтом воспета.
Помнить надо нам всем Запорожскую Сечь,
Чья душа в полотне всех раздета.*

*Если дружно все встанем, за нашей спиной,
Украины свободу не тронут.
Ну, а если решатся, есть способ иной,
Души их тогда горько застонут.*

За останні 10 років Кіровоградською обласною організацією профспілки працівників охорони здоров'я України видано збірки літературних творів: у 2006 році - «Мій рідний край», в 2013 році - «Серце віддаю людям».

Письменники-медики та поети-медики Кіровоградщини брали участь у літературних конкурсах, присвячених 100-річчю галузевої профспілки та Дню медичних працівників. Найкращі твори надруковані у збірках «Славлю свою професію» (2005 рік), «України ти для мене – диво» (2008 рік). Нагороджені грамотами ЦК Профспілки працівників охорони здоров'я України Анатолій Кримський, Валентин Холявко, Андрій Матушек, Олена Квіташ, Володимир Лук'янов.

ТРЕТЯ КІРОВОГРАДСЬКА МІСЬКА ЛІКАРНЯ: ВІД «ПРАБАБУСИ» ДО СУЧАСНИЦІ

П р а д а в н ь о ю попередицею 3-ї міської лікарні була приватна водоелектролікарня на розі вулиць Леніна і Компанійця, яку очолював лікар І.А. Гольденберг. У 1920 році рішенням ревкому водолікарня була націоналізова-

на. Газета «Червоний шлях» у 1924 році писала: «У високому готичному до всієї архітектури будинку водолікарня робить велику справу рентабельного здоров'я трудящих. Уже з 3-ї години ранку життя у водолікарні б'є ключем. В кабінеті Гольденберга та суміжній кімнаті мов на електростанції гудуть як джелі апарати, вентилятори з теплим та холодним повітрям, ванни, насичені електрикою. Все до послуг хворих. Багато хворих, які не мають можливості поїхати на курорт, якщо не зовсім виліковуються, то у всякому разі полегшують хворобу, призупиняючи її розвиток. Замість 20-30 чоловік, відповідно до норми, лікарня пропускає 70-80 чоловік, переважний контингент – робітники».

У 1951 році у зв'язку із закінченням відбудови та пристосування приміщень під лікарню виконком облради вирішує: відкрити 3-ю міську лікарню в Кіровограді на 100 ліжок. Отже, лікарня була відкрита 10 грудня 1951 року на базі двох лікувальних закладів: електроводолікарні і центральної міської поліклініки. Штат складав 227 чоловік. Головним лікарем 3-ї міської лікарні призначено М.М. Мединського, заступником по поліклініці – К.А. Підгаєвську. На момент відкриття лікарні кількість населення, яке обслуговувалося, досягло 40 146 чоловік. З 1952 року завідувачем

поліклінічним відділенням була А.Б. Марікова. У 1956 році будівлі електроводолікарні та центральної поліклініки були об'єднані. Кількість ліжок збільшилася до 150: неврологічне відділення – 30 ліжок, терапевтичне – 50 ліжок, очне – 30 ліжок, гінекологічне – 40 ліжок. Розгорнуто два нових хірургічних відділення.

У 1959 році поліклінічне відділення перевели в будинок облвиконкому. Ліжковий фонд уже склав 200 ліжок. Головним лікарем у той період була А.Н. Альошина. У 1963 році було закінчено будівництво нового триповерхового корпусу. З 1969 року посаду головного лікаря займав А.Н. Складенко. У зв'язку з його підвищенням на посаду завідуючим відділом охорони здоров'я з 1972 по 1979 роки лікарню знову очолив М.М. Мединський. Його наступником став С.О. Бабушкін, заступником по поліклініці – Г.І. Кузьмович, у 2005 році йому присвоєне звання заслужений лікар України.

З 1993 до 2013 року лікарнею керував В.М. Голіков. А з 2012 року на посаду головного лікаря призначено молодого енергійного лікаря О.І. Артюха. Під його керівництвом працюють терапевтичне, ендокринологічне, кардіологічне, гастроентерологічне відділення з палатами інтенсивної терапії та реанімації. Є й особливе, неврологічне відділення для хворих з порушенням мозкового кровообігу на 70 ліжок, з них 10 – відновлювального лікування, яким керує заслужений лікар України А.І. Дзядик. Поліклініка обслуговує 56 400 чоловік.

Згідно з рішенням Кіровоградської міської ради від 2.04.2009 року 3-ю міську лікарню перейменовано на комунальний заклад «Центральна міська лікарня м. Кіровограда», до якого приєднано шляхом реорганізації 1-у міську лікарню.

Історія 1-ї міської лікарні, що знаходиться у Фортечних валах, унікальна, тож вимагає окремої уваги. Це найстарший лікувальний заклад не тільки Кіровограда, а й усієї України. Йому 233 роки. У центральній науковій бібліотеці Академії наук зберігається ордер, підписаний 6.06.1777 року, на відкриття госпіталю на 20 ліжок при фортеці святої Єлисавети. Його організатором був Д.В. Волчанецький, який пізніше став головним хірургом.

У зв'язку з війною з Туреччиною значення госпіталю різко зросло, він розширився, став багатопрофільним і був перейменований в генеральний госпіталь. За вказівкою князя Г.А. Потьомкіна при госпіталі була відкрита 1-а в Україні медико-хірургічна школа, яка випустила 153 лікаря. Очолювали школу Потьомкін, генерал Каховський, Суворов. Тут працювали знамениті лікарі: П. Колб, В. Доминициус, майбутній професор Є. Мухін, Р. Чернявський, О. Кісельов, Н. Тернавський, І. Бородулін, Чвалинський, Вульф, Княжанський. Вони викладали остеологію, десмургію, хімію, ботаніку, патологію, терапію, фізіологію, акушерство та анатомію. Єлисаветградська медична школа відіграла велику роль у забезпеченні спеціалістами армії Потьомкіна Чорноморського флоту.

У 1797 році за вказівкою не дуже далекоглядного царя Петра Першого Єлисаветградська медико-хірургічна школа була скасована, але інспектор школи Шарай у своїй змістовній доповіді запевняв про її подальше існування. У 1824 році госпіталь на 50 ліжок переданий міській управі. Крім того, на випадок епідемії існували 2 барака на 24 і 30 ліжок. Існувало 3 відділення - пральня, холерний барак, службові приміщення, великий лікарняний сад. У березні 1880 року на території лікарні проживав та оперував знаменитий лікар-хірург М.І. Пирогов. До сьогодні зберігся корпус, який названий його ім'ям.

Лікування у закладі проводилося за плату. Плата для місцевого жителя була 30 коп, для іногородніх - 50 коп, за особливі зручності - 20 крб на місяць. Добове перебування в

лікарні простого працівника відповідало його заробітку - 30 коп. Звідси зрозуміло, що кількість хворих в міській лікарні не відзеркалювала дійсної картини захворюваності. У 1902 році безоплатно пролікувались 71 хворий, а за плату - 1005. У штатному розкладі перебувало всього 2 лікаря, 4 фельдшера, акушерка, сестра милосердя, заваптекою і наглядач лікарні.

У 1920 році в Єлисаветграді міська лікарня була перейменована в 1-у радянську. При ній було відкрито холерне відділення на 100 ліжок, хірургічне, акушерсько-гінекологічне, венерологічне. Незабаром 1-а радянська лікарня була перейменована в інфекційну. Мирну працю людей перервала друга світова війна. В тяжкі часи окупації Кіровограда госпіталь, який розміщувався при 1-й лікарні, приймав військовополонених з табору. В окремі періоди в госпіталі перебувало до 10300 хворих. У 1952 році ліжковий фонд досяг 400 ліжок, з яких 200 психоневрологічних. У зв'язку з будівництвом психоневрологічної лікарні в 1974 році була проведена реорганізація 1-ї лікарні, в якій залишилося 210 інфекційних та 90 терапевтичних ліжок.

Тривалий час в лікарні працювали такі знамениті лікарі, як Підберезний, Вульф, Ніколаєнко, Іванов, Касевич, Огнівцева, Кессильман і Страховський.

Нині сама фортеця, лікарня та її територія оберігаються державою як архітектурний пам'ятник. Лікарня надає допомогу інфекційним хворим міста та населенню всієї області. В ній нараховується 265 ліжок, з них 125 інфекційних, 140 соматичних. Лікарі постійно надають ургентну допомогу по санітарній авіації жителям усієї області, хворим на дифтерію, лептоспіроз, холеру, вірусний гепатит, грип з ускладненнями, менінгококову інфекцію, сальмонельоз, гострі кишкові захворювання і т.п.

За надання медичної допомоги та лікувально-діагностичний процес відповідає заступник головного лікаря Оксана Олександрівна Кабанчук. Пам'ятаючи славні традиції та багату історичну спадщину, медпрацівники наслідують приклад кращих медиків минулих років. Сьогодні в КЗ «ЦМЛ м. Кіровограда» працює майже тисячний колектив, усі вони об'єднані у профспілку працівників охорони

У МЕНЕ В КРОВІ ЗАКЛАДЕНО ДОПОМАГАТИ ЛЮДЯМ

У свій час мій чоловік служив у Казахстані, і невдовзі мене вперше обрали головою профкому КЕЧ (я працювала старшим економістом). Коли чоловіка направили на Кубу, там очолювала у військовій частині жіночу раду, тобто, громадська робота йшла за мною по п'ятах. Після переїзду в Кіровоград вирішила відійти від громадських справ, трохи втомилася, хотіла працювати лише за спеціальністю, тому і характеристику про свої

уміння і організаторські здібності нікому не показувала.

Коли влаштувалася на роботу у Кіровоградську міську лікарню №3, як партійну, мене поставили на партоблік. Та працювати спокійно старшим економістом не дали. Колишній головний лікар нагадав, що мені потрібне навантаження. У цей момент готуються профспілкові звітно-виборні збори і мене обирають головою профкому. Відмовлялася, аргументуючи тим, що я не медик, але після консультацій мені відповіли: очолювати профорганізацію може навіть двірник, головне, щоб йому довіряли люди. Отже, відсидітися мені не вдалося. Коли мені почали розповідати, чим повинен займатися голова профкому, я не витримала і принесла характеристику з попереднього місця роботи з переліком моїх громадських навантажень.

Так з легкої руки колишніх головного лікаря і голови обласної організації профспілки та підтримки колективу я вже 30 років очолюю профком. Не жалкую, хоча в медицині працювати мені було важко. З часом вивчила специфіку проф-

спілкової роботи галузі і почуваюся як риба у воді. Я часто думаю, чому тоді головний лікар придивлявся до мене, щоб рекомендувати на цю посаду? Мабуть, у нього був професійний нюх, відчуття людини, а у мене, як би я не ховалася, в крові закладено допомагати людям, робити добро. Люблю працювати для інших, бути потрібною – не ті копійки шукати по бухгалтерії, хоча й це потрібно, а бути в гущі подій, колективу, виборювати для нього певні преференції. Допоможу людині хоч словом, підкажу, як діяти в тій чи іншій ситуації, і почуваюся на сьомому небі від щастя.

Захищати конкретних працівників доводилося часто. Це зараз керівництво знає мою позицію щодо скорочення, тому десять раз подумає, перш ніж пропонувати «урізання» штату, заздалегідь готує переконливі аргументи. А раніше «шпаги схрещувалися» не раз. Бувало, працівник десь оступиться, а головний лікар відразу - на звільнення. Профком у таких випадках виконує своєрідну роль адвоката і поспілкується з претендентом «на виліт», і врахує всі за та проти й захистить його, так би мовити, візьме на поруки. Будемо двічі - тричі збиратися на засідання, а одним розчерком пера долю людини не вирішуємо. Думаю, що свої функції по захисту прав працівників профком виконує.

Звичайно, не завжди все вдається, буває, і плачу. Не через свою роботу, а тому, що так зневажливо ставиться Уряд до працівників галузі (та й усіх бюджетників). Можна було вирішити багато питань і допомогти людям, якби влада дослухалася до нас і виконувала взяті на себе зобов'язання, закони та нормативні акти. На жаль, Уряд вирішив всі проблеми, які є в державі, перекласти на плечі громадян. А нам, профспілковим лідерам, соромно за те, що втрачаємо позиції, не можемо домогтися нормального рівня зарплати, доплат, зупинити захмарні тарифи на комунальні послуги. За себе даю гарантію, що виконую все, залежне від мене, аби діяв колективний договір, забезпечувався громадський контроль щодо дотримання трудових і соціально-економічних прав, питань охорони праці і т.д. Якби урядовці могли по своїх напрямках звітувати не про урізання соціальних гарантій, а щодо дотримання законодавства, тоді був би порядок. Повинен відбуватися розвиток, прогрес, а не занепад і регрес.

Куди ж ми котимося? І не треба списувати все на воєнні дії, кризи. Труднощі завжди були, просто владним чином треба навчитися дбати не про власні інтереси, а про народ.

Які больові точки в медицині? Зношена, застаріла апаратура. Рівень медицини визначає хороша матеріально-технічна база, а вона бажає бути кращою. Отже, немає умов роботи і нормальної зарплати. Хто підписував постанови про такі злиденні оклади лікаря, медичної сестри і обслуговуючого персоналу? Робота складна, відповідальна, а оплата жалюгідна, якої не вистачає, щоб відновити сили, а ще треба сплатити комунальні платежі, ростити дітей. На який рівень держава підняла медичного працівника? Випхала на задвірки. На жаль, захистити гідну зарплату ми не можемо, хоча медичні працівники заслуговують на її пристойний рівень.

Іноді розчаровуєшся, бо дуже важко доводити на вищому рівні свою правоту. Як довго профспілка добивалася виплат на оздоровлення працівників! На це пішло 15 років. Я брала участь у цій боротьбі. І що, домоглися, але, не включили у перелік обслуговуючий персонал. Розділили людей. Хіба урядовці не розуміють, що в лікувальних закладах, крім лікарів і медичних сестер, працює ще багато інших працівників? Навіщо ж їх ображати? Тепер знову треба добиватися і доводити, що медицина не може існувати без санітарок,

господарської служби, бухгалтерії... Це все робиться для того, щоб посіяти розбрат між людьми. А профспілка повинна склеювати колектив, умовляти ображених, почекайте, ми все-таки доб'ємося виплат для всіх.

Я вже працюю з третім головним лікарем і з усіма ми знаходили спільну мову. Від жодного не почула принизливого чи образливого слова, на свою адресу чи у бік профорганізації. Усі знали мою точку зору: якщо стосується захисту інтересів людей, я непохитна. У нас стовідсоткове профспілкове членство, керівники – не виняток. Перша фраза нинішнього головного лікаря при прийомі на роботу: у нас всі члени профспілки. Як правило, йому відповідають: де писати заяву? Тобто, спочатку він представляє профорганізацію, потім я. Задоволена я членами профкому: бойові, наполегливі, легкі на підйом. А спрямовуюча і керівна роль, звісно, належить апарату обласної організації профспілки. Його фахівці готують нам на підмогу методичну літературу, яка завжди стає у пригоді. Велику користь дають семінари, які голова обкому профспілки Лариса Козлова організовує не по старинці, а на сучасний лад, у формі тренінгів. У будь-який час можемо зателефонувати до правового інспектора Ольги Заватій, яка розрулить найскладнішу ситуацію, багато виникає питань по організаційній роботі – знову звертаємося до грамотного спеціаліста Вікторії Однобочко. Велика вдячність обкому профспілки за організацію конкурсів, спартакіад, які вносять у наші будні яскраві моменти, у складний час тримають на плаву.

**Жанетта Онуфрійчук,
голова профкому
КЗ «Центральна міська лікарня
м. Кіровограда»**

ПРОФСПІЛКОВІ КРОКИ НОВОМИРГОРОДЩИНИ

НА ЗАХИСТІ МЕДИЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ КІРОВОГРАДЩИНИ

Новомиргородський район, як і Єлисаветград, можна вважати колиською профспілкового руху. На початку 20 століття на Новомиргородщині значно загострилися суспільні протиріччя. Низький рівень життя більшої частини населення краю (тяжкі умови праці та мізерна заробітна плата) призвів до соціальних конфліктів, які під впливом загальноросійських революційних подій переросли у відкриту боротьбу. Значний поштовх до виникнення профспілок дала революція. На тлі революційних настроїв суспільства того часу, крім профспілкових, утворюються різноманітні громадські організації, політичні партії та рухи. Перший соціал-демократичний гурток організував у Златополі (нині частина Новомиргорода) О.Г.Шліхтер зі своєю майбутньою дружиною Є.С. Лувищук. Прибувши до Златополя у 1892 році, прогресивні лікарі швидко знайшли однодумців серед місцевої молоді. Та їхня лікарсько – громадська діяльність тривала недовго - через півроку подружжя заарештували та відправили до Лук'янівської в'язниці у Києві.

Тогочасна медицина у провінції була малочисельною, тож об'єднатися за професійною ознакою працівники ще не могли. Потрібен був час, щоб громадська організація за медичною професійною ознакою не просто появилася на світ, а й стала на ноги і заявила про себе на повен голос.

Заснування медичної профспілки на Новомиргородщині припадає на радянський період. З відродженням економіки, в період розквіту соціалістичної системи профспілка стала державним інструментом. Членство в організації було обов'язковим, практично 100-відсотковим.

Чи правильно діяла вона тоді, чи ні, покаже час, але це був чудовий період ентузіазму і самовідданості, славна сторінка історії не одного покоління спілчан. До речі, як вдалося з'ясувати у ветеранів, у різні роки районну профспілку та профспілку районної лікарні очолювали: Іван Петрович Любченко – працівник санепідстанції, Віталій Євменович

Горбачов – лікар-хірург, Маргарита Іванівна Бурхан – лікар-терапевт, Микола Васильович Шевченко – заступник завідувача аптеки, Олена Іванівна Гоменюк – заступник головного лікаря, Петро Митрофанович Штаферун – заступник головного лікаря, Володимир Миколайович Сегінович – лікар-хірург (посади на момент обрання). Це далеко неповний ряд профспілкових лідерів медицини, які вклали часточки душі у безкорисливу справу турботи про інших. З 2000 року районну профспілкову організацію працівників охорони здоров'я очолює лікар-хірург Андрій Матушек, унікальна людина, яка має свою позицію і вміє її відстоювати.

БУДІВНИЧИЙ ШЛЯХ МЕДИЦИНИ РАЙОНУ

Профспілка і медицина Новомиргородського району розвивалися паралельно. Розширювалася лікувальна база, яка вела до збільшення чисельності лікарського штату – відповідно зростав запит на профспілкову діяльність. Який же шлях пройшла нинішня охорона здоров'я Новомиргородщини? Зрозуміло, що сформувалася вона на базі вікових здобутків медичної науки і практики.

Знаменною віхою у розвитку медицини району стало будівництво у 1911-1912 рр. меценаткою Ганною Дмитрян нової лікарні. “Цегляне диво”, як називали його сучасники, споруджувалося відомим архітектором М.Павученком. На початку ХХ століття лікарня мала автономне електропостачання, центральне опалення.

З приходом Радянської влади відбувався подальший розвиток охорони здоров'я. В 1924 році відбудовано і розширено Новомиргородську міську лікарню, яка в березні 1926 року вже мала 5 відділень, дитячу консультацію, аптеку. У 1941 році в Новомиргороді функціонували районна лікарня на 200 ліжок, міжрайонний кістково-туберкульозний диспансер для дітей, пологовий будинок, консультаційні пункти охорони материнства і дитинства.

Приміщенню лікарні 100 років

Меморіальна дошка на честь медиків-підпільників

Під час фашистської окупації медики під керівництвом головного лікаря І.В. Даценка з ризиком для власного життя лікували поранених радянських бійців та партизанів.

У післявоєнні роки працювали дві лікарні, дві поліклініки, дві жіночі і дві дитячі консультації, які з часом було об'єднано у ЦРЛ.

У 1987 році в Новомиргороді споруджено нову поліклініку, а у 1988 році став до ладу сучасний корпус стаціонару, збудований за типовим проектом.

У 2011 році на базі лікувальних закладів району створено районне територіальне медичне об'єднання “Новомиргородське”, до якого увійшли:

ЦРЛ на 156 ліжок, районна поліклініка потужністю 375 відвідувань за зміну, дільничні лікарні в смт. Капітанівці на 10 ліжок, с. Коробчиному – 5 ліжок, лікарські амбулаторії в с. Оситняжці та с. Панчевому, лікарська амбулаторія загальної практики сімейної медицини в с. Петроострові, у 28 селах району фельдшерсько-акушерські пункти. Окремо створено протитуберкульозний диспансер з ліжками денного стаціонару. 1 листопада 2012 року із складу РТМО виділено дільничну службу та створено Центр первинної медико-санітарної допомоги.

ПІД ЗАХИСНИМ КРИЛОМ ПРОФСПІЛКИ

Сьогодні у медичних установах трудиться близько 500 працівників, які перебувають під надійним захисним крилом районної профспілкової організації. Хоча не завжди все складалося гладенько, був час, коли і захисниця потребувала підтримки. Все треба було пережити: і час розчарувань, і пошуку шляхів захисту медичних працівників.

Із здобуттям Україною державної незалежності, трансформацією суспільно-економічних відносин змінились умови діяльності профспілок та виникла реальна необхідність захисту трудових прав. На початку

90-х років у медичних закладах Новомиргородського району, як і по всій країні, спостерігався масовий вихід працівників із профспілки, виникала загроза її зникнення, адже в демократичному суспільстві членство у профспілках не є обов'язковим, а трудящі не відразу оцінили всі ризики, принесені змінами у суспільстві.

Активісти профспілкового руху ціною великих зусиль змогли відстояти право на існування професійної спілки. З часом вплив профспілки все більше і більше поширювався і ця організація об'єднала більшість працівників. Профспілки набули незалежності й цілковитої самостійності, ставши неполітичними організаціями, з соціально-економічним спрямуванням своєї діяльності.

Звичайно, неможливо відразу радикально перебудуватися. У профспілковій роботі є певна інертність, котра виражається в акцентуванні уваги на соціально-культурних заходах, а не на соціально-економічних (про що свідчить кошторис видатків). Водночас, значна кількість спілчан, справедливо нарікаючи на скромну заробітну плату, на не завжди задовільні умови праці, з радістю приймаючи від профспілки «солодкий» дарунок до Нового року чи безплатну екскурсію, не готові брати активну участь у боротьбі за власні права. Але профспілка - це не лише її голова і виборний орган, а й усі члени, котрі в демокра-

На батьківщині Т.Г. Шевченка. Екскурсія під час відзначення професійного свята, 2013 р

Фрагмент експозиції виставки декоративно-ужиткового мистецтва. Кіровоград.2013 р.

На передньому плані зліва роботи новомиргородців.

Хорова група поліклініки після концерту

тичний спосіб визначають напрямки діяльності організації. Та якраз спілчанської активності й ініціативи бракує.

Як кажуть, не хлібом єдиним живе Новомиргородська районна профспілкова організація працівників охорони здоров'я. Зберігаючи традиції попередників, організовує хор і спортивну команду, новорічні карнавали і поїздки до історичних святинь, надає матеріальну допомогу і фінансово підтримує урочисті заходи.

Свято праці. Профгрупа відділення стоматології.

Водночас, понад 20 років профспілкова організація є ініціатором укладення (і автором) колективних договорів в медичних закладах району, намагається контролювати їх виконання. У взаєминах з роботодавцями дотримується компромісів та принципів соціального партнерства. Спроби адміністративного тиску на формування і роботу виборних органів залишились в минулому. Намагання безпідставного застосування керівниками дисциплінарних стягнень знаходять належну оцінку профкомів. Питання захисту трудових прав постійно перебувають в полі зору профспілки, часто для їх вирішення залучаються фахівці обласного комітету.

У 2001 році, у зв'язку з тривалою затримкою виплати заробітної плати, за ініціативою профспілкової організації, Національною службою посередництва і примирення було зареєстровано колективний трудовий спір між найманими працівниками закладів охорони здоров'я Новомиргородського району та адміністрацією Новомиргородської центральної районної лікарні. Цивілізований протест незабаром дав позитивний результат.

За наполяганням профспілки та за участю її активу в 2012 році в РТМО створено комісію по трудових спрах. Результатом її діяльності стало повернення десятком працівникам права на обчислення страхового пенсійного

стажу в подвійному розмірі.

Нині районна профспілкова організація працівників охорони здоров'я об'єднує три первинні організації: РТМО, ЦПМСД та тубдиспансеру. В останні роки, шляхом переговорів з адміністрацією медичних закладів, керівниками районних органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, профспілці вдавалося добитися виплат матеріальної допомоги на оздоровлення всім категоріям працівників.

У повсякденному житті профспілкові органи постійно розглядають звернення працівників, відслідковують дотримання норм охорони праці, залагоджують локальні трудові конфлікти. Профспілкові активісти систематично навчаються на семінарах в обласному комітеті, виїзних семінарах та курсах.

Швидкоплинний час ставить перед профспілками нові виклики. Безсистемне і непослідовне реформування галузі розбалансувало організаційні засади охорони здоров'я. Профспілка змушена оперативно реагувати на зміни структури і завдань медичних закладів. Ці зміни істотно вплинули на трудові стосунки та до певної міри на функціонування профспілкових організацій (створення нових юридичних осіб, вихід із профспілки).

Висновки:

1. У розвитку профспілкового руху на території району умовно можна виділити три етапи: дорадянський, радянський і пострадянський. Кожен з них характеризується певними суспільно-економічними стосунками та відповідною діяльністю профспілок. Галузева профспілка медиків виникла в радянський період.

2. Розвиток та діяльність профспілки залежить від стану відповідної галузі та політичної і економічної ситуації в країні.

3. Ефективна робота профспілки сьогодні потребує зміни акцентів із культурно-масових напрямків на соціально-економічні, комплектування виборних органів підготовленими фахівцями, котрі працюють на постійній основі.

**Профком
Новомиргородського РТМО**

БАЗОВИЙ ЛІКУВАЛЬНИЙ ЗАКЛАД

День народження обласної лікарні вважається 23 січня 1945 року. Це засвідчила постанова обласної ради депутатів трудящих №77:

створити обласну лікарню на 200 ліжок на базі третьої робітничої лікарні. Це була визначна віха для Кіровоградщини, адже в обласному лікувальному закладі була зосереджена професійна і технічна потужність. Голо-

вним лікарем був призначений відомий хірург і організатор охорони здоров'я, кандидат медичних наук Пилип Михайлович Хмельницький (1905-1957). За безпосередньою його участю у лікарні проводилось широке коло операцій на органах черевної порожнини і опорно-рухового апарату, виконані перші операції на легенях і стравоході. Під його керівництвом виросла плеяда досвідчених хірургів обласної лікарні: Г.Д. Назаров, В.Ф. Савченко, В.К. Холявко, А.В. Лефтор, Н.Ф. Подворний та багато інших.

Лікарня, яка стала базовою в області, освоювала нові напрямки роботи. Один з них – створення виїзних бригад спеціалістів обласної лікарні для поїздок в райони для надання методичної і консультативної допомоги. З 1958 року за кожним районом закріплено лікаря-куратора з обласної лікарні, який шокквартильно відвідує закріплений район, стежить за впровадженням нових методів лікування і діагностики, контролює ведення медичної документації.

Профспілкова організація в обласній лікарні заснована разом зі створенням медичного закладу. Відомості про перших голів не збереглися. В 1974 році її очолив Володи-

мир Сергійович Калінніков, який у 1989 році передав свою естафету Валентині Василівні Йовенко. Сьогодні профспілкову організацію очолює Анатолій Йосипович Харченко.

*Володимир Сергійович Калінніков
та Валентина Василівна Йовенко, 1983 рік*

ВДЯЧНІСТЬ КОЛЕГ БУЛА МОЇМ СТИМУЛОМ

Усе свідоме життя моє пов'язане з профспілкою, фактично з 1960 року. Познайомилася з профспілковим життям ще студенткою Кіровоградського медучилища, тобто, спочатку була активним членом профспілки. Коли після закінчення медичного інституту приїхала в обласну лікарню лікарем, мене відразу обрали до складу профкому і я багато років працювала заступником голови профспілкового комітету і головою житлово-побутової комісії. Можете уявити, якими серйозними питаннями я опікувалася! Обсяг роботи – не виміряти! Крім розв'язання житлових проблем, влаштовувала дітей працівників у дитячі садочки. У ті часи це було майже непробивне питання. Я знайшла ниточку, цілком законну, і могла допомагати молодим мамам не просто влаштовувати у дитсадочок, а ще й поближче до їхніх домівок. Вирішувала

питання навчання дітей працівників в школі, лікування спілчан, вивчала матеріальний стан медиків, при потребі надавалася матеріальна допомога.

Для мене ця робота не була обтяжливою чи складною, навпаки приносила задоволення, мабуть, тому що мені в основному все вдавалося. Колектив був великий і потрібно було разом з культмасовою комісією організувати дозвілля, сприяти створенню нормальних умов праці, тобто контролювати, щоб адміністрація напружувалася для вирішення цих питань.

Мене часто запитували, як мені вдавалося поєднувати складну роботу лікаря і стільки часу приділяти громадським питанням? Я над цим не замислювалася, просто на совість виконувала те, до чого зобов'язували члени профспілки, довіривши таку місію. Мабуть, я народжена для таких навантажень. Крім того, виховувала двох дітей, доглядала престарілих батьків – сім'я для мене не була на останньому місці. У мене вистачало часу на все і на всіх, навіть не втомлювалася. Знову повторюся, багато чого, за що я бралася, мені вдавалося, а це окрилювало, поповнювало сили. Зробиш одну добру справу, отримаєш спасибі і знову вперед. Очевидно, ця вдячність колег і була стимулом працювати і далі на благо інших.

На той час у лікарні не було такої людини, яка б мене не знала. Підходили з різними питаннями: комусь допомогти заяву написати чи скаргу, когось просто вислухати. Вирішувала питання на ходу: на сходах, дорогою на роботу, де завгодно. Фіксованого прийому не було – як кажуть, 24 години на добу готова була допомогти. Вважала, що так треба. Я навіть не могла виділити, які питання були до вподоби, чому надавала пріоритет? Це були потреби мого колективу, для кожного з колег його питання найважливіше, а значить і для мене. Це було моє життя, насичене, клопітне, але щасливе.

Було надзвичайно багато моментів, які гріли душу. Пам'ятаю, як побудували приміщення для господарських потреб, а ми змогли перекваліфікувати його під житло для працівників. На той час отримати квартиру – це було зверх щастя, а ми змогли забезпечити чимало працівників житлом. Тільки уявити: влаштовується молодий спеціаліст на роботу, а його ще й житлом забезпечують! Потім здали ще один кор-

пус і знову поселяли працівників. Звісно, додалося клопотів, адже вечорами доводилося ходити по гуртожитках і перевіряти порядок, але вони були приємними. Хотілося, щоб мешканці жили дружно, щоб у них було світло, тепло, впорядковано... І знову доводилося вирішувати побутові питання. Ці гуртожитки були найбільшою нашою профспілковою перемогою, бо хіба можна зрівняти важливість господарських приміщень і житла? Потім побудували базу відпочинку – це ще одна сходинка досягнень. І знову розширилося коло турбот: організація відпочинку і оздоровлення. Намагалися максимально задовольнити запити працівників лікарні і їхніх дітей. Рівень охоплення був величезний. З таких турбот та перемог й складалося моє профспілкове життя.

Конкурс на кращу медичну сестру, 1984 рік

Клуб «Тверезість», 1985 рік

Виступи хору обласної лікарні

Коли мене обрали головою профкому, стало складніше. Я звикла працювати регламентовано: знала, в який час мені треба бути на прийомі чи у відділенні і коли можна йти з громадськими питаннями по інстанціях. У голови профкому роботи додалося, а це було не на користь основній роботі. Мені стало шкода, що я можу втратити свою спеціальність лікаря. Цього я не могла собі дозволити, адже це моє покликання. Певний час я тягнула дві ноші. Пропрацювавши три роки, вирішила опуститися на сходинку нижче. Потихенько готувалася до звітно – виборних зборів і підбирала собі заміну. В цей час в лікарню прийшла молода, енергійна дівчина, яку я ввела у склад профкому і прилучила до справ. Зі спокійною душею провела збори і передала віжки правління у надійні молоді руки.

Повністю відійти від профспілкових справ не вдається, залишаюсь активним членом профспілки. Коли звертаються по допомогу, не відмовляю: підказую, консультую, організую. Якщо ти цією справою жив, крапку на ній не поставиш.

**Валентина Йовенко,
екс-голова профкому
обласної лікарні**

РОБОТА ПРИНОСИТЬ ЗАДОВОЛЕННЯ, КОЛИ БАЧИШ РЕЗУЛЬТАТ

Очолую профспілковий комітет обласної лікарні з 1992 року. Як сьогодні, пам'ятаю свої вибори. Це не було для мене несподіванкою, раніше залучався до профспілкових справ. Валентина Йовенко завжди шукала собі подібних активістів,

я був одним з них. Так вийшло, що послідовник Валентини Василівни пропрацювала недовго – за сімейними обставинами виїхала і знову виникла, так звана, вакансія. До цього я працював інженером з охорони праці, тобто, на спорідненій з профспілковою посаді. На той час колектив складав десь півтори тисячі чоловік, тож роботи було неміряно – небачено.

Нова справа прийшлася до душі. Я вважаю так: якщо до роботи ставишся відповідально, то вона завжди приносить тебе задоволення, бо ти постійно будеш бачити її результати. Я одержував задоволення від інженерної роботи, коли було тепло у відділеннях, затишно у приміщеннях, коли горіло світло і ніхто не скаржився на умови праці. У профкомі отримував інше задоволення: коли люди приходили до мене зі своїми проблемами, а виходили усміхнені. Це взаємозв'язано: ти стараєшся для інших, виконуєш їхні потреби і до тебе повертається радість і задоволення.

Мені важко оцінювати свою роботу, оцінку дають спілчани. І те, що вони не одне скликання обирають мене своїм лідером, говорить багато про що. Вважаю, що найбільшим досягненням за багаторічну роботу є збереження профспілкової організації, ми не загубилися серед загальнодержавних проблем і труднощів, а навпаки згуртувалися і стали один одному

підтримкою. Пережили і вистояли тяжкий період, коли по 4-5 місяців не отримували зарплату. Ми змогли тоді дати можливість людям висловитися і зняти градус напруги – організували мітинги обласного рівня і брали участь у всеукраїнських акціях протесту.

Ще одне досягнення: ми зберегли всі традиції, які були до мене. Завжди вшановували ветеранів війни і праці й зараз продовжуємо цю необхідну справу. Традиційний день для цього – 9 Травня. Об'їжджаємо усіх, вітаємо і вручаємо подарунки. Вони з нетерпінням чекають нас. З гарним настроєм відзначаємо професійні свята. Це на наших плечах. Профком представляє кращих працівників до нагород, організовує сподади ветеранів праці, кожне відділення готує свої програми. Як відмовишся від таких прекрасних заходів?

Не знаю, чи є в інших лікарнях така традиція, як проводи першокласників до школи, а у нас є. Ці свята завжди проходять на високому рівні. Профком готує подарункові набори першокласникам, організовує концертну програму. Треба бачити очі і щасливих дітей, і вдячних батьків, щоб оцінити важливість такого заходу! Відзначаємо також і державні дати. Серед працівників лікарні є чимало талантів, тож організувати свята і урочистості нам без проблем. І люди охоче виступають перед колегами, і глядачі радо, часто «на біс» сприймають своїх артистів.

Наші медпрацівники завжди беруть активну участь у спартакіадах різного рівня і повертаються з перемогами. Ми на практиці підтверджуємо, що медики – за здоровий спосіб життя. Легкі

на підйом і під час конкурсів художньої самодіяльності. Спільчани навчилися поєднувати основну роботу з участю у різних заходах, які дають можливість реалізовувати свої таланти. Це у нас вітається.

Як здобуток, можна назвати співпрацю з керівництвом лі-

Колектив завідувачів відділень та старших медичних сестер на чолі з головним лікарем М.Т. Шевчуком та головною медичною сестрою А.Д. Мельник, 2004 рік

карні. З адміністрацією знаходимо спільну мову, в першу чергу, по укладанню колективного договору. Ведемо переговори до тих пір, поки не дійдемо згоди. Всі пропозиції, які звучать в масштабах лікарні, сприймаються нормально. В законодавчих рамках вирішуються питання атестації робочих місць, обов'язково з участю голови профкому, комісії з охорони праці.

Можемо похвалитися майже стовідсотковим членством. Показник у нас тримається стабільно. Найкраща мотивація – це наша робота. Як працюємо з новачками? При прийомі на роботу пропонуємо заповнити анкету і відповісти на запитання: чи бажає людина продовжити членство у профспілці або вступити до її рядів? Такий прийом спрацьовує. А далі розповідаємо про переваги члена профспілки і що втрачає не член профспілки.

**Анатолій Харченко,
голова профкому обласної лікарні**

ПРОФСПІЛКОВА СПРАВА МЕНІ ДО ДУШІ

Починаючи з 1947 року, в Олександрії діяла профспілка медсанпраці, яка була попередником нині діючої організації Профспілки працівників охорони здоров'я України. До міської організації профспілки входять первинки лікувально-

профілактичних, фармацевтичних та стоматологічних заклади міста, а також приватні медичні та фармацевтичні структури.

Міська організація профспілки є однією з найчисельніших в Олександрії - у своїх лавах нараховує 2156 членів профспілки. У різні роки організацію профспілки очолювали Єфрем Єфимович Корабльов (1956 – 1965), Михайло Євдокимович Павленко (1962), Володимир Леонідович Галенко (1965), Валентина Федорівна Жгун (1966), Юрій Олексійович Кишко (1977 – 1979), Микола Лазаревич Чаплюк (1979 – 1980), Валерій Іванович Бабічев (1981), Людмила Борисівна Самченко (1981 – 2002).

Я очолюю міську організацію профспілки з 2002 року. Справа для мене не була новою, бо у профспілці перебуваю з 1978 року. Ще під час навчання в Генічеському медичному училищі мене обирали профформом групи. Міцно закріпилася за мною громадська посада і далі. Коли почав працювати лікарем Олександрійського шкірвендиспансеру, мене обрали головою профкому (1994 – 2002 роки). Потім колеги довірили очолити наступну сходинку – МК профспілки і неодноразово зупиняються на моїй кандидатурі. І мені справа ця до душі, і працівники, мабуть, відчувають результати моєї праці. А про її оцінку свідчать численні подяки,

дипломи та Почесні грамоти ЦК профспілки, Федерації профспілок області, управління охорони здоров'я ОДА.

Я пишаюся тим, що є представником медичної династії Водолазкіних. Сподіваюся, що вона буде розширюватися. Дружина працює лікарем-лаборантом, донька – лікарем-анестезіологом, син – студент Донецького медичного університету. Тобто, проблеми медиків знаю не за чутками, а зблизька, тому хочеться допомагати їх вирішувати, використовуючи для цього можливості профспілки, і не тільки. Обирався депутатом Олександрійської міської ради 3 і 4 скликань, членом виконавчого комітету. Зараз працюю у громадській раді міста. Намагаюся використовувати всі трибуни для привернення уваги до проблем медицини.

Звичайно ж, один в полі не воїн, тому у своїй роботі я спираюся на надійну команду. До складу міського комітету профспілки входять Поліна Іванівна Брикульська, Світлана Василівна Дробушко, Тетяна Леонідівна Морозова, Олена Георгіївна Літвінова, Алла Вікторівна Лукінська, Валентина Михайлівна Скуйбіда, Інесса Миколаївна Кисільова, Мирослава Богданівна Грама, Вікторія Олександрівна Ненько, Наталія Олександрівна Дементій, Тетяна Вікторівна Романова, Тетяна Василівна Губко, Ірина Михайлівна Полещенко, Володимир Миколайович Темніков. Бухгалтер міського комітету – Лідія Григорівна Шутенко.

Представники профспілки працівників охорони здоров'я неодноразово брали участь у всеукраїнських акціях протесту біля Кабінету Міністрів України та Верховної Ради.

Одним із основних напрямків роботи міського комітету є оздоровлення дітей. За рахунок вирішення питання відрахування 0,3 відсотка від фонду оплати праці на культурно-масову та оздоровчу роботу щорічно збільшується кількість оздоровлених дітей. Співпраця між обласним відділенням соціального страхування з тимчасової втрати працездатності та обласною організацією профспілки сприяє зростанню кількості оздоровлених працівників.

Значно активізувалася робота культурно-масового напрямку. МК профспілки закупає квитки на вистави та концерти, дитячі розважальні заходи. Організовує також урочистості до свят, екскурсії та турпоїздки до визначних

міст України. Не залишаємося осторонь обласних заходів, наприклад, охоче беремо участь у «Конкурсі аматорського мистецтва», фотоконкурсі «Славлю свою професію», конкурсі «Кращий за професією» та інших.

Особлива увага приділяється спорту. Наші спортсмени–медики у всіх змаганнях – на висоті. Ми відзначаємося активністю як у спортивних заходах міста, так і області. Міський комітет організовує спартакіаду медиків міста з різних видів

спорту – шашок і шахів, настільного тенісу та дартсу. Переможці представляють медичну Олександрію на обласній спартакіаді, яку організовує обласна організація профспілки працівників охорони здоров'я. Велика їй вдячність за це. З часу проведення першої спартакіади традиційно наші медики займають призові місця, як в особистих, так і командних заліках.

Тримає на контролі міський комітет і напрямок забезпечення медпрацівників житлом, допомагаючи постановці їх на квартирний облік.

Основна робота міського комітету зосереджена на контролі колективної угоди, підписаної з міською владою. Щорічно підбиваються підсумки роботи та аналізується можливість подальшого її виконання. До речі, колективна угода між міськкомом профспілки та міською владою зайняла перше місце в обласному конкурсі на «Кращий колективний договір». Переможцями цього конкурсу також ставали колективні договори тубдиспансеру і міської лікарні №1. Це свідчить про високий рівень колдоговорів - наших головних документів у профспілковій роботі, про їхнє захисне спрямування.

Геннадій Шкроб,
голова Олександрійської
міської організації профспілки

ЄДИНА ЛІКАРНЯ – ЄДИНА ПРОФСПІЛКА

*Життя – це можливість, скористайся нею!
Життя – це краса, зачаруйся нею!
Життя – це мрія, здійсни її!
Життя – це виклик, прийми його!
Життя – це обов'язок, виконуй його!
Життя – це любов, насолоджуйся нею!
Життя – це пісня, доспівай її!*

Минали десятиліття, змінювалося життя, вітри перебудови не могли не торкнутися профспілок. Моя профспілка має цікаву біографію, а літопис моєї лікарні - її частина. І щоб добра і велика справа залишалася на її скрижалях, хочу розповісти про свою лікарню, тому що без людських доль та подій не може бути біографії профспілки.

Історія Олександрійської центральної районної лікарні цікава і багатогранна.

Скільки таємничого і незвіданого таїть вона в собі! Це життєва історія кожного її працівника, вони зливаються воедино і пізнати всі сторони цього часопису не так уже й просто.

Народилася моя рідна лікарня у тепер уже далекому, 1957 році, 23 жовтня. Починалося все з 10 ліжок у приміщенні, яке було конюшню купця Воловича. В лікарні працює три лікарів і одна медсестра, яка була і санітаркою. Головним лікарем була Галина Іванівна Черняк, заслужений лікар СРСР, терапевт за фахом, до цього обіймала посаду завідувача райвідділу охорони здоров'я. За короткий період відкрито 25 ліжок, потім – 35. В лікарні уже працює 9 лікарів,

З медичні сестри і одна молодша, яка виконує всю дворову роботу, опалює приміщення (було пічне опалення), доглядає за хворими. Профіль ліжкового фонду ЦРЛ – терапевтичне, дитяче, гінекологічне відділення.

З роками лікарня зростала і міцнішала. Ліжковий фонд уже складає 75 ліжок. Розширюється штатний розпис: приймають бухгалтера і касира, призначають старшу медсестру, лікаря-рентгенолога, клінічного лаборанта, операційну медичну сестру. В господарстві лікарні залишається конюшня, працює один конюх, а через рік штат збільшується на три конюхи. Поповнюється штат молодшим персоналом, тому призначають завідувача господарством. І тільки в 1967 році, коли в лікарні уже була машина швидкої допомоги, звільнять останнього конюха, а коней передають в район. Галина Іванівна відкриває ФАПи, три пункти охорони здоров'я, лікарні в селах Бандурівці, Ворошилівці, Косівці, Протопопівці. З районною лікарнею об'єднують санепідстанцію, відкриваються нові відділення, оргметодкабінет, пункт збору і переливання крові та санпропусник.

Галина Черняк була легендарною людиною, вимогливість якої часом межувала з людськими можливостями. Її шанували всі, черпали від неї, як з глибокої криниці, мудре мистецтво керувати та лікувати. Коли прийшов час йти на заслужений відпочинок, вона з чистим сумлінням передала естафету хірургу Данилу Даниловичу Шевцову. Якої витримки та наполегливості вимагала від нього нова справа – посада головного лікаря! Медицина для нього – це все його життя. Тільки в районній лікарні пропрацював 39 років, а загальний медичний стаж – 50 років. Лікар від Бога, мій перший головний лікар, для мене – взірець і людина честі. Відлуння про його хороші справи залишилося в наших серцях, його пам'ятають, його люблять.

Новий етап в житті лікарні розпочався з будівництва поліклініки. (Оскільки її не було, амбулаторний прийом проводили в різних приміщеннях). Данило Шевцов взяв на себе цю тяжку ношу – її будівництво. Лікарня отримує друге дихання - у 1976 році відкривають районну поліклініку, в Данило Данилович увіковічує себе в історії лікарні. В новій поліклініці працює 35 лікарів, які ведуть прийом з 21 спеціальності, а 60 медичних сестер їм допомагають.

В 1976 році на посаду головного лікаря ОЦРЛ призначений Петро Трохимович Терембій. Професія лікаря полюбила його душу, тому своє коротке життя присвячує медицині. Він ніколи не нарікав на долю, осяйну і чисту, наче очі матері, яка вистелила до його ніг щасливу дорогу. В нього не втомлювалася душа, були сила, енергія і досвід. Відчуття своєї значимості не заважало Петру Трохимовичу бути у злагоді з колегами, які відповідали йому щирою любов'ю. В очолюваному ним закладі завжди панував сприятливий мікроклімат. Стрічка життя його не довга, на 48-у році зупинилося серце, більше не випромінюючи світло, тепло, оптимізм. Він залишився в моїй пам'яті юний душею, допитливий, вимогливий, швидкий на жарт і добре слово, мужній, рішучий, сильний.

Таким вже є життя, наповнене схожими один на одного днями. Це виробничі будні, що проживаються в рутині щоденних турбот. Таких турбот у Павла Олексійовича Роженцова, він четвертий головний лікар райлікарні, було багато. Він ніколи не заспокоювався на досягнутому, за 20 років його керівництва у лікарні зроблені капітальні ремонти, газифіковані відділення, розширюється фізкабінет, відкривається кабінет функціональної діагностики. А головне – розпочинається будівництво п'ятиповерхової будівлі, в якій планується відкриття пологового, гінекологічного, те-

рапевтичного, дитячого відділень та діагностичного центру. Енергія, знання, досвід організатора зробили його майстром своєї справи, заслужили йому авторитет.

У 2000 році естафету у Роженцова переймає напрочуд чутлива і чуйна до всього нового та творчого лікар-кардіолог, заслужений лікар України Валентина Корніївна Гарагуля. Її життя – це роки постійних творчих пошуків і злетів. Їй притаманні сумлінна праця, високий професіоналізм, добро, гуманізм, милосердя. Ця жінка – лідер, майстер своєї справи, яку виконує за покликанням душі, з величезним бажанням та любов'ю. Вона відкриває кардіологічне відділення, створює блок інтенсивної терапії. Завдяки їй реанімаційне відділення набуває статус анестезіологічного з ліжками інтенсивної терапії. Саме вона відкриває інфекційне відділення, інформаційно-аналітичний центр, сучасний харчоблок. Постійно працює над впровадженням сучасних методів лікування, нових технологій. Набутий досвід роботи, постійне спілкування з людьми, задушевність, щирість, гранична принциповість стали надійною підмогою в її роботі. Вона вносить чималий внесок в реалізацію соціально-економічного розвитку району.

Професія сільського медика - одна з найвідповідальніших у суспільстві, а також одна з найважчих у психологічному і моральному аспектах. Сільські медики живуть і працюють на благо своїх однодумців, залишаючи, здається непомітний слід. Але їх добрих справ не порахувати, саме вони прометеї життя! І саме Валентина Корніївна, саме з ними – сільськими медиками та командою однодумців, професіоналів долала всі негаразди та перешкоди, щоб підняти сільську медицину на потрібний рівень. Саме вона - новатор по впровадженню сімейної медицини на селі, вивчаючи зарубіжний досвід, зробила акцент в цьому напрямку. Нині усі працівники амбулаторій та підпорядкованих їм підрозділів належать до юридичної одиниці – центру ПМСД. Тому Валентина Корніївна з великою довірою передає цю справу головному лікарю – Олександрю Миколайовичу Гірнику, який з 2001 року обіймав посаду заступника головного лікаря з медичного обслуговування населення району.

Олександр Миколайович енергійний, принциповий,

вимогливий, наполегливий в роботі. Завжди залишається самим собою і ніколи не намагається виглядати кращим, ніж є. Доброзичливий, здається, випромінює радість, вкладає її в душу всіх, хто з ним спілкується. Його досягнення реальні: за час роботи домігся позитивної результативності в медико - діагностичному процесі, обирає ефективні форми і методи роботи з медичним колективом. Він хороший наставник – охоче передає свій досвід молоді. Залюбки примножує все те, що зробили його попередники й колектив. Компас КЗ «ЦПМСД» - інтеграція у світовий медичний простір, тому що велика команда медиків, під його керівництвом, працює над впровадженням сучасних методів надання медичної допомоги, новітніх технологій та методів діагностики.

Ось така моя рідна лікарня, історія її створення, перебудови і злетів. І я переконана, що всі ті справи, проекти, які вдихалися в життя моєї лікарні, залишатимуться в серцях усіх поколінь медиків.

Наше медичне кредо: єдина лікарня – єдина профспілка. Ніщо так не додає мені сил для нових профспілкових справ, як розуміння людей. Тобі потрібна профспілка! Ти потрібен профспілці! У єдності наша сила. Сьогодні, очевидно, що лише профспілкам під силу перемогти ситуацію, тобто економічну і політичну нестабільність. Лише профспілки плоть від плоті незадоволеного і нужденного народу мають ту толерантність і активність, той інтелектуальний потенціал, той необхідний набір механізмів впливу, котрі здатні забезпечити наші соціально-економічні права, гідне життя всіх і кожного.

Моя профспілкова організація - це об'єднання однодумців, людей, які усвідомлюють необхідність проведення змін на краще вже сьогодні. Кожен працівник прийшов у профспілку зі своїми думками, і я переконана, з думками взаємовиручки, з бажанням зробити наше життя розумним, щоб зберегти між собою повагу, отримувати не тільки задоволення від праці, а й відпочинку.

Свою профспілку я пам'ятаю з 1970 року. Головою профспілкового комітету була медична сестра фізкабінету Ганна Іванівна Подреза. Добрі її справи живуть до цього часу в традиціях лікарні, завдячуючи їй профспілкова робо-

та кипіла. Кожен її член, а тоді були всі членами профспілки, вносив свій вклад у п'ятирічку. Лікарня живе повноцінним життям – процвітає і профспілка. Надалі очолює профком провізор аптеки Л.О. Жовта, продовжуючи розпочаті традиції, запроваджує і свої, спрямовані на поліпшення житлових умов працюючих, їх здоров'я, надає матеріальну допомогу членам профспілки, організовує дозвілля та відпочинок.

З 1990 року об'єднуючим початком профспілки стає лікар-фізіотерапевт Світлана Гайківна Терєбій. Об'єднання первинної та районної профспілкових організацій дало можливість створити Олександрійський РК. Без минулого немає теперішнього, а без теперішнього немає майбутнього. За таким принципом Світлана Гайківна формувала профспілковий рух. З її ініціативи почався рух серед медичних працівників за визнання державою боргів із заробітної плати. Всі розпочаті нею справи виконувалися з ентузіазмом, професійно. В ті роки я у профкомі очолювала культмасовий сектор. Будь-яка справа горить в руках, якщо працюєш із задоволенням, завзяттям, поєднуючи мудрість та досвід старших поколінь.

Чи думала Юлія Федорівна Онда, розпочавши свій трудовий шлях у 1980 році лікарем – терапевтом, що коли-небудь стане профспілковим лідером? У 2000 році вперше була обрана головою профкому Олександрійської ЦРЛ, вона ж голова Олександрійського РК. Дивилася в майбутнє з оптимізмом, була твердо переконана, що профспілки повернуть до себе увагу влади. Якщо є порозуміння, буде й конкретний результат. Під її керівництвом працюють однодумці, члени профкому М.Д. Мороз – скарбник РК, Т.Г. Прищєпова, Т.І. Нєстерова, Л.А. Мальована, молоді лікарі О.М. Носов, С.М. Голопєоров. За ці роки профком зробив багато корисних справ, захищав права працівників, допомагав вирішувати проблеми у повсякденному житті. Я прийняла естафету голови профкому з листопада 2009 року, маючи великий досвід у профспілковій роботі: 10 років була членом профкому, наступні 10 років – скарбником РК. У профкомі працює команда, яка підтримує і допомагає вирішувати щоденні проблеми, організовувати свята та урочистості. Це професіонали, повні сил, задумів, планів, завжди готові до виконання

будь-яких справ. При профкомі затверджені 5 постійно діючих комісій, які очолюють сестра медична дитячого відділення Людмила Анатоліївна Картамиш, райпедіатр Валентина Миколаївна Алексєєва, лікар – хірург Олег Миколайович Носов, заступник головного лікаря КЗ «ЦПМСД» Сергій Миколайович Голоп'яров, бібліотекар Тамара Григорівна Прищєпова. Заступник голови профкому завідувач господарством Людмила Йосипівна Мороз. Для більш глибокого вивчення проблем, різних повсякденних питань у профгрупах створені робочі групи - голова медична сестра старша поліклінічного відділення Тєтяна Іванівна Нєстерова.

Діяльність профкому спрямована на посилення захисту трудових, соціально-економічних прав та гарантій працівників, на охорону їх здоров'я, на забезпечення принципів єдності, взаємодопомоги, солідарності і зміцнення статутної дисципліни. Для виконання всіх завдань профком запровадив більш ефективні форми тісної співпраці з адміністрацією лікарні та комунальним закладом, органами місцевої влади. Профком тісно працює з обкомом профспілки працівників охорони здоров'я України. Консультуємося, радимося з будь-яких питань – юридичних, організаційних чи оформлення документації. Дуже вдячні грамотним фахівцям обкому за співпрацю. Щорічно за ініціативи обкому, спільно з адміністрацією, при активній участі інженера з техніки безпеки проводиться тижневик до Всєсвітнього дня з охорони праці. Значну увагу приділяємо створенню здорових і безпечних умов праці для наших працівників. Неодноразово вивчалися питання безоплатного забезпечення профілактичним харчуванням, дієтичного харчування працівників лікарні. На сьогодні 8 відділень та такі структурні підрозділи, як ІАЦ та бухгалтерія, забезпечені мікрохвильовими печами.

Якщо не буде ентузіастів, які б змогли організувати дозвілля для членів профспілки та їх сімей, життя стане нецікавим. Наше профспілкове життя протікає різносторонньо. Традиційно, щороку проводяться заходи до Дня захисника Вітчизни 23 лютого та Дня учасників бойових дій на територіях інших держав 15 лютого. Святим є вшанування ветеранів Великої Вітчизняної війни, саме їм віддаємо глибоку шану, відвідуючи вдома. 8 Березня вітаємо всіх жінок

Краща профгрупа – дитяче відділення, 2014 рік

лікарні і району з Міжнародним жіночим днем. У травні, разом з адміністрацією, проводимо святкові заходи з нагоди Дня медичної сестри, а у червні – до Дня медичного працівника. Щорічно вітаємо з професійними святами кадровиків, бухгалтерів, статистів, водіїв. А з днем народження членів профспілки вітаємо кожні п'ять років, а також ювілярів та ветеранів «65», «70», «75», «80».

Профком організує цікаві тури вихідного дня на відпочинок, екскурсії. Неодноразово відвідали міста-герої Київ, Одесу, побували в Умані, Харкові, Ізюмі, Святогорську, Чигирині, Почаєві. Двічі на рік організуємо для дітей поїздки у приватний звіринець с. Озера. Провели цікаву екскурсію в Букський Каньйон та на водоспад «Вир» Черкаської області, відвідали Ботанічний сад, музей народної архітектури і побуту Пирогово, Софіївський дендропарк, Коржаний Кут в Черкаській області.

Духовно оздоровлюємося в Почаєвській, Святогірській, Києво-Печерській Лаврах, в монастирях смт. Нікопольське Донецької області, відвідали скіт Божої Матері в с. Богородичне Харківської області, а також Харківський кафедральний Собор. Неодноразово були в Чигиринсько-

Хор Олександрійської ЦРЛ, 1985 рік

му жіночому та чоловічому монастирях, в Іскровському та Ізюмському храмах, відвідали Голосіївську пустель.

Двічі на рік: у червні – на День Конституції та у серпні – на День Незалежності відпочиваємо на Азовському морі. Робимо одноденні тури на природу до лісу, на озеро. Завдячуючи обкому профспілки, щорічно наші спілчани оздоровлюються в Знам'янській бальнеологічній лікарні. А в дитячих санаторіях та таборі «Дружба» відпочивають діти членів профспілки, дякуючи райпедіатру В.М.Алексєєвій.

Важливим принципом діяльності профкому є пропаганда здорового способу життя і підтримка молодіжного спорту та фізичної культури. Наші спортсмени щорічно беруть участь в обласних та Всеукраїнських спартакіадах. Результати відмінні – призові місця.

Без конкурсів наша профспілка не уявляє життя, ми - постійні учасники конкурсів, організованих обкомом профспілки. Влаштуємо і свої конкурси.

2010 рік, конкурс «Кращий керівник року» на обласному рівні - наше перше місце. 2011 рік, конкурси «Лідер – жінка» і «Кращий колдоговір» - ми зайняли перші місця. 2012 рік, конкурс до Всесвітнього дня з охорони праці «Твоє

1 Травня, 1987 рік

робоче місце» - посіли призове місце. Неодноразово брали участь в літературних конкурсах, аматорського, декоративно-прикладного мистецтва, фотоконкурсах. Обов'язково для дітей готуємо Новорічні дива, для всіх працюючих – подарунки.

Хто уважно прочитав мою розповідь, той звернув увагу, що слово – життя, звучить дуже часто. Тому і епіграф я підбрала саме про життя. Прочитайте його уважно і живіть повноцінним життям!

І на останок. У цій розповіді мені хотілося б звернутися до молодого покоління моєї лікарні, членів профспілки: вам потрібно пам'ятати головне, що повага до історії лікарні – все одно, що повага до батьків. Цінуйте прокладене старшими колегами! Ви повинні взяти краще і створити своє. Сміливим і наполегливим підкоряються будь-які вершини.

**Марія Мороз,
голова профкому Олександрійської ЦРЛ**

У РОБОТІ ПРОФОРГАНІЗАЦІЇ ВІДБИВАЄТЬСЯ НАША ДІЙСНІСТЬ

Своїм головним завданням профспілки завжди ставлять захист прав і законних інтересів працюючих, установлення соціальної справедливості, ефективної і гуманної економіки. У свій час профспілкова організація медичних працівників

Маловисківського району багато зробила для поліпшення умов праці і відпочинку медичних працівників. Вся робота її завжди будувалася в тісній співпраці з адміністрацією лікарні. Проте нестабільність, яка була в державі, наклала свій відбиток і на роботу профспілки. Починаючи «згори», робота профспілки по захищеності медичних працівників стала значно меншою, можна сказати, майже не проводилася. Приклад цьому - заробітна плата, яка залишається чи не найнижчою з усіх галузей господарства. На жаль, змінити законодавство профспілковій організації не під силу – вона може лише відстоювати інтереси працівників на місцевому рівні, готувати відповідні звернення до керівництва держави та проводити роботу щодо поліпшення умов праці, соціального захисту. І протягом багатьох років така робота проводилася.

Тривалий час головою райкому профспілки медичних працівників обиралася Р.В. Грузін. У 1974 році її обрали головою профкому ЦРЛ. На той час це була висока посада. В районі працювало близько 1200 медичних працівників. Роботи було багато, однак і енергії Раїсі Василівні не бракувало. Був організований хор в лікарні, який набув особливого розквіту у дев'яності роки. Для всіх учасників хору за рахунок профспілки було придбано костюми.

У лікарні почав працювати ансамбль, яким керував Микола Васильович Харченко, талановита, неординарна людина. Випадкова в медицині, однак профі в музиці. Художня самодіяльність була гарним доповненням до його основної роботи.

Колектив медичних працівників дуже часто виїжджав у села, де проводилися вечори запитань і відповідей. Такі виїзди були започатковані з приходом головного лікаря К.Л. Чурпія. Ми розуміли, що без концерту ніхто на той вечір не прийде. Тому ретельно готували концертну програму і їхали до людей в село. Успіх був завжди. І одним з організаторів поряд з адміністрацією лікарні завжди була профспілкова організація.

На той час було обов'язковим соціалістичне змагання і рух за комуністичну працю, яким було охоплено стовідсотково колективи працівників району. Це була прекрасна форма психологічного стимулювання. Воно давало свої позитивні результати у виконанні виробничих показників, дотриманні виробничої дисципліни і санітарно-гігієнічних норм, прийнятті участі в суспільно-корисній праці, підвищенні професійного рівня працюючих. Наші колективи медичних працівників брали участь в обласних і міжрайонних соціалістичних змаганнях, де Маловисківський район неодноразово займав призові місця. Адміністрація і профспілковий комітет працювали разом і все це давало відповідний результат. Переможцями часто ставали і медичні колективи.

Райком профспілки приділив особливу увагу роботі з молодими фахівцями. Все розпочалося з прийому молодих фахівців в колективи – посвячення в професію. Це театралізоване дійство, яке проходить в актовій залі лікарні. Гіппократ з факелом вічного вогню вручає кожному молодому фахівцю «наказ», «кодекс молодого фахівця» та перев’язує стрічкою – на довгий та нелегких шлях. Молоді фахівці дають клятву на вірність обраній професії. Посвячення завжди закінчується святковим концертом. Наступний крок – наставництво. За кожним молодим фахівцем закріплюється досвідчений працівник, який давав присягу «Всі свої знання і професійний досвід передати молодому фахівцю, застерегти його від усяких професійних негараздів». Новачки з перших кроків відчували свою значимість і легко вливалися в колектив.

Райком профспілки разом з керівництвом закладів проводив роботу по забезпеченню молодих фахівців житлом. Їх брали на квартирний облік в міськраді. І до 1991 року житло отримували усі молоді спеціалісти. Для тих, хто потребував житла, до часу отримання квартири за домовленістю головних лікарів з керівництвом підприємств поселяли в гуртожитках шахти, спиртзаводу, цукрозаводу. При переході лікарні в нове приміщення, старі приміщення дитячого відділення, консультації були переобладнані під помешкання для медичних працівників.

Профспілкові комітети разом з адміністрацією проводять велику роботу з питань охорони праці. Про оздоровлення медичних працівників дбає комісія по соціальному страхуванню. У повному обсязі задовольняються медичні працівники путівками на санаторно-курортне лікування, в будинки відпочинку, в піонерські табори для дітей. Організуються свята по вшануванню ветеранів праці, війни. В урочистій обстановці кожному ветерану праці вручається значок «Ветеран праці». Спільно з адміністрацією проводиться підготовка до святкування Нового року, Дня захисника Вітчизни, 8 Березня, 9 Травня, Дня медичного працівника.

З 2010 року «портфель» голови райкому профспілки дістався мені. Обрання на цю громадську посаду я сприйняла з великою відповідальністю. Довіру треба відпрацьовувати.

Найперше, разом з членами профкому почали відроджувати добрі традиції, які через небажання чи безініціативність були «засипані пилом» забуття. Виробили стиль роботи, внесли чимало позитивних змін. За короткий термін налагодили відпочинок медичних працівників на березі моря та відродили проведення екскурсій.

В рамках соціального діалогу профком активізував співпрацю із соціальним партнером - керівництвом лікарні.

Гордість лікарні, його візитна картка – вокальний ансамбль «Калина». Це моє дітище, тому я частий гість на його репетиціях. Організую і планую географію концертів, виїжджаю разом з учасниками програми і уболіваю за їхні успішні виступи. Це лише частинка культмасової роботи, за яку чуємо звідусіль лише слова подяки. Це людям потрібно – одним реалізувати свої таланти – захоплення, іншим насолоджуватися подарованим співочим мистецтвом.

Робота профспілкової організації різнопланова, багатогранна – не занудишся, в ній, як у краплині води, відбивається вся наша дійсність, яка не завжди райдушна. Іноді опускаються руки від розуміння безвиході, але у нас є наш рульовий – обком профспілки, який і оптимізму додасть, і підкаже вихід з тієї чи іншої ситуації. Усі, так звані, периферійні проблеми концентруємо і направляємо в обласну організацію профспілки, яка у свою чергу наші пропозиції та звернення передає у ЦК профспілки працівників охорони здоров'я України. Це наша трибуна, з якої заявляємо про те, що нам болить. Непросто у нинішній ситуації Профспілці вести діалог з владою, іноді, щоб нас почули, потрібні роки, та ми наполегливі і невідступні. Змогли у свій час відстояти виплату за вислугу років, тепер завдання Профспілки: зберегти досягнуте і боротись далі.

**Ольга Сорока,
голова Маловисківського
райкому профспілки
працівників охорони здоров'я**

ПРОФСПІЛКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ – ЦЕ ТЕЖ ДОЛЯ

І вона тебе не обійде, не об'їде. В цьому я переконався на власному досвіді. Початок «профспілковий кар'єри» поклав медичний інститут, де я був незмінним головою студпрофкому. Ця громадська посада плавно перекочувала і на моє робоче місце – у Гайворонську ЦРЛ. В лікарні бачили мою анкету з послужним громадським списком, тож іншу кандидатуру для профспілкового ватажка і не шукали.

Незважаючи на постійну лікарську зайнятість, не відмовився від додаткової ноші. Для мене вона не тяжка, знайома і цікава, тому дві мої професії крокують поруч. Був час, коли я попросився у «відставку», але доля повернула до громадських справ і ось знову, третє скликання очолюю райком профспілки працівників охорони здоров'я. Профспілковий комітет є заспівувачем усіх добрих справ. Людям потрібна віддушину після напруженої праці і ми її забезпечуємо.

Гарно, на одному диханні проводимо Новорічні ранки для дітей – хай прилучаються до медицини змалку, заходи до знаменних дат і професійних свят. Запрошуємо на свята ветеранів, тих, кому важко долати дорогу до лікарні, відвідуємо вдома. До урочистостей готуємо нагороди, щоб загал чув слово «профспілка». Щороку оздоровлюємо і працівників, і їхніх дітей, влаштовуємо за бажанням спілчан екскурсії за цікавими маршрутами. Це згуртовує колектив, розкриває кожного працівника з іншого, непрофесійного боку. На перший по-

гляд, ніби проводимо традиційні заходи, як усі, та кожен з них має свою особливість, неповторний сценарій.

Родзинка наших свят – фото і відеозйомка. Це здорово: все, що ми проводимо, фіксуємо або на фотографії, або на відео, тоді монтуємо фільми. Ми пишаємося тим, що відкрили музей історії медицини Гайворонського району, презентували його до професійного свята. Це був фурор. На жаль, архівних матеріалів мало, але останній десяток років уже зафіксований. Фото і відеосправа - це моє хобі і я щасливий, що можу реалізувати його для колективу і залишити свій доробок у спадок нащадкам. Друге захоплення – поезія. Коли приходить натхнення, просяться на папір римовані рядки. Надиhaє юність, яка минула безповоротно, колеги, лікарські будні.

Беру участь у роботі обкому профспілки, який є директором діяльності членських організацій. З великою повагою ставляться працівники обкому, зокрема його голова Лариса Козлова, до талановитих спілчан – організують літературні заходи, випускають збірки поезій (мої вірші теж увійшли). Обком профспілки влаштував унікальну виставку народної творчості і ми побачили, скільки талантів медиків ще не розкрито. Завжди цікаво проводить навчання профактиву. До семінару у профспілкових активістів один погляд на громадські справи (іноді, як до зайвого вантажу), а після – кардинально змінюється. Учасники немов окрилюються на нові справи, адже ми теоретично і на практиці відпрацьовуємо різні ситуації, після чого відчуваємо впевненість і рішуче. Саме під час таких семінарів – навчань проявляються лідерські задатки.

Звісно, проблем у медиків, як і в інших бюджетників, вистачає. В першу чергу турбує низький рівень зарплати. Тому треба гуртуватися і рішуче заявляти про свої права. До акцій протесту ставлюся диференційовано. Якщо їх проводити, то не для галочки, важливо продумати все до дрібниць і стояти на своєму до кінця. Думаю, не варто розпорошувати свої сили на багато вимог, а взяти одну-дві проблеми і наполегливо йти до їх розв'язання. Хоча б взятися за той ганебний прожитковий мінімум, який не переглядався більше 10 років. Крім нас, його ніхто не змінить.

Профспілковий актив Гайворонської ЦРЛ в туристичній поїздці до Москви

Делегати 5-ї звітно-виборної конференції профспілки медичних працівників Гайворонської ЦРЛ

Переможці конкурсу «Кращий за професією»

*Профгрупа Хащуватської районної лікарні
Гайворонського району, 1977 рік*

*Профспілковий та комсомольський актив Гайворонської
ЦРЛ в туристичній поїздки по Золотому кільцю*

Профспілковий актив Гайворонської ЦРЛ, 2000 рік

*Профгрупа відділення швидкої та невідкладної допомоги
Гайворонської ЦРЛ, 2006 рік*

Майбутнє у профспілок є, це єдина сила, яка може протидіяти роботодавцям і владі. У всьому світі вони є, їх поважають, з ними рахуються. Нам теж треба підтягуватися до такого рівня, завойовувати авторитет, не йти постійно на поступки роботодавцям, а відстоювати свої позиції. Будуть конкретні результати – буде масовість і довіра до профспілки.

Сергій Тичко,
голова Гайворонського райкому профспілки
працівників охорони здоров'я

РОБОТА ПІД МІЙ ХАРАКТЕР: НЕВГАМОВНА

Мабуть, мені на роду написано бути головою профкому. По життю я дуже активна людина. Коли навчалася в інституті, була у складі комітету комсомолу. Тоді пройшла добру школу

організатора. Невдовзі, коли дипломованим спеціалістом, інженером – радіологом, прийшла у Кіровоградський онкодиспансер, мене помітили і обрали членом профкому. Років десять виконувала громадське доручення, ніби так і потрібно було. А коли звільнявся мій попередник, виникло питання, ким замінити? Чомусь вибір впав на мою кандидатуру. До мене почали приходити агітатори – чесно кажучи, я не відмовилася: робота знайома, а навантаження якраз під мій характер, невгамовний. З людьми працювати люблю – це спілкування, пізнання кожного характеру, кожного індивідуума, чим він живе і дихає.

Незважаючи на те, що профспілковим лідером я працюю досить тривалий час, як кажуть, не починаю на лаврах, не пливу по накатаній стежці. Постійно впроваджуємо щось новеньке - життя підказує інші форми співпраці і боротьби. Громадська робота подобається тим, що її іскорка не дає тобі засиджуватися, ти постійно в русі, в пошуку, люди йдуть до тебе, а ти до них, щось новеньке придумуємо, втілюємо, тобто, рухаємося вперед.

Тільки некомпетентна людина може сказати: яка там робота у профспілці: організував захід, проконтролював виконання заходів з охорони праці чи відвідав ветерана праці і можна поставити крапку. Насправді, це надзвичайно велике поле діяльності. Щоб був результат, кожен її напрямок вимагає ретельної підготовки. А результат у нас один – задоволені люди. У мене дуже хороша команда членів профкому – кожен займається своїм напрямком роботи, за які я спокійна. На мені, як на голові профкому – найбільший віз питань, так і повинно бути: і культмасові робота, і спортивна, і юридична... Усі спочатку йдуть до мене, потім визначаємося, хто і як вирішуватиме проблему. Причому, я не звільнений голова профкому.

Коли мене вперше обрали керівником профкому, організація налічувала 287 чоловік. Зараз ми розрослися, поповнилися до 530 членів профспілки. Нібито за чисельністю можна бути і звільненим головою, але переходити на роботу чисто профспілкову не хочеться, з різних міркувань. По-перше, я встигаю, і відвідати, і побувати, і провести захід... По-друге, дуже важлива для мене основна ділянка роботи – це радіаційна безпека. І тут мені подобається. За мною три відділення – це ядерне регулювання, дозволи, ти весь час у пошуку, нові нака-

зи, нормативи, постійно щось відпрацьовуєш і застосовуєш в роботі. Думаю, мені вдається поєднувати дві ділянки роботи.

Що змінилося у профспілковій роботі за час мого перебування на посаді? Без похвали, багато чого. Раніше вона була дещо інертною, не знаю, як в інших, а у нас саме такою. Не було спортивного напрямку, не відзначалися свята, культмасова робота зводилася до вручення новорічних подарунків. Поступово ми обросли заходами, які стають традиційними: святкування професійних і загальнодержавних дат, ювілеїв, спортивні турніри, конкурси... Словом, життя вирує.

Хочу відзначити, що мені легко працюється з новим головним лікарем Костянтиним Яринічем (і з його попередником була гарна співпраця), завжди прислухається до наших пропозицій, обдумує їх, додає свої. Ніколи не відмовляє мені у прийомі, завжди радимосся, як краще вирішити ту чи іншу проблему, запрошуємо його на засідання профкому, якщо це стосується глобальних питань по закладу. У нас уже так заведено: Новий рік святкуємо колективом: де б не був головний лікар, а на намічену дату прибуде. Це дуже важливо, щоб керівник підсумував пройдене за рік і поділився планами на майбутнє. І голові профкому є про що сказати колективу.

Останнім часом ми беремо дуже активну участь у спартакіадах. Цьогорічні змагання нас дуже порадували. Якщо раніше ми були десь на 17-20 місцях, то цьогоріч вирвалися на 6-те. В індивідуальних змаганнях взяли дуже багато медалей, але у нас не було команди і ми дещо втратили позиції, тобто, маємо резерв і прийде час, коли візьмемо першість.

Наші працівники, в тому числі і головний лікар, входять до збірної команди медиків з баскетболу. Грають також у футбол, захоплюються більярдом. В цьому році ми поновили колектив, причому, без зайвих проблем, чітко відпрацювали всі сторони: керівник, профком, юрист, кадровик, погодили кожен нюанс. Дуже серйозно всі підійшли до опрацювання документа, бо це наш захист. Хочу зазначити, що зараз у нас немає таких звільнень, які були раніше. Тричі пережила скорочення, тому не рубаємо з плеча, зважено підходимо до кожної кандидатури. Я працювала з двома керівниками і обидва до цих болючих питань підходили обережно, це настільки важко перебиралося, хто може піти з роботи саме в цей момент, враховувалися всі сімейні обставини. І в будь-яких ситуаціях обидва керівники поверталися до людей обличчям, а не спиною.

Є багато у нашому житті і гарних сторінок. Чудові дієства проходять для жінок до 8 Березня. Неодноразово запрошували їх на концерти у філармонію. Любимо відвідувати театр. Серед працівників чимало театралів, які і самі ходять на вистави, і з колективом. Традиційно, двічі на рік наш колектив виїздить на відпочинок на море. Профком оплачує транспортні послуги. Дітей працівників також оздоровлюємо. Знижка путівок

на відпочинок і дорослих, і дітей залежить від того, скільки на рахунку профкому грошей. Цього року в черговий раз двома автобусами по 75 чоловік відвідали знаменитий Софіївський парк (м. Умань). Це наша загальна пристрась. Скільки б разів не їздили у цю перлину, щороку повертаємося знову і знову й відкриваємо її по-новому. У нас дуже ініціативні працівники. Від них надходить багато пропозицій, а я їх втіляю. Захотіли на море, опитали колектив, зробили оголошення і ми в дорозі.

Нинішня складна ситуація в країні, зокрема військові події на сході, накладають відбиток на профспілкове життя. По-перше, не святкується, по-друге, там воюють наші родичі, знайомі, просто українці, яким хочеться допомогти. Чимало наших працівників, і ми з головним лікарем в тому числі, стали членами групи підтримки кіровоградських воїнів. Усім колективом, а це всі члени профспілки, збираємо кошти, за купуємо необхідне – це наш громадянський обов'язок. До речі, головний лікар дуже серйозно ставиться до профспілкової роботи, сприймає її як належне.

Якщо на рівні свого закладу ми можемо домовитися із соціальним партнером, то на рівні держави вести діалог складніше. Тому профспілки, в тому числі і працівників охорони здоров'я, піднімаються на акції протесту. Я сприймаю їх позитивно – ми повинні привертати увагу до своїх проблем, нас мають чути. На сьогодні не вирішеним залишається питання виплати допомоги на оздоровлення, яку надають лише лікарям і медсестрам, а обслуговуючий персонал залишається ображеним. Цю проблему будемо «добивати». Звісно, ми цим людям виплачували із зекономлених коштів - у кінці року виносили з головним лікарем рішення, оформляли протоколом і вирівнювали ситуацію, але це не вихід. Працівники не знали, як дякувати. В цьому році не знаємо, як буде з коштами.

Життя важке, тож люди радіють будь-якій копійці. У різних ситуаціях працівники звертаються до профкому по допомогу, особливо ті, хто хворіють. Підтримуємо, у складних ситуаціях підключається обком профспілки, велике за це спасибі. Загалом працівники обкому роблять багато добра, хоча б те, що уклали договір на лікування медичних працівників за пільговими путівками у Знам'янській бальнеологічній лікарні. Коли б не звернулися до них, не відмовлять у консультації чи підтримці.

Часто можна почути таку дискусію: чи мають профспілки перспективу? Моя відповідь однозначна: так. У тих організаціях, де люди відчувають підтримку профкому чи обласної організації, профспілка житиме. Альтернативи їм ніхто не придумав, скільки не намагалися. Для цього треба працювати, аби люди знали, що вони перебувають під захисним крилом профспілки. Сьогодні складно залишитися сам на сам зі своїми проблемами, хтось повинен представляти і відстоювати інтереси і працюючих, і ветеранів. Там, де немає профспілкової організації, у керівника розв'язані руки і він може діяти на власний розсуд, у нього немає стримуючого важеля у дотриманні трудового законодавства. Тобто, люди повинні думати і робити вибір на користь профспілки.

**Світлана Жиленко,
голова профкому
обласного онкодиспансеру**

І ЗАХИЩАТИ ВМІЄМО, І ВІДСТОЮВАТИ СВОЇ ПРАВА

Про існування профспілок дізналася, коли навчалася в Кіровоградському медучилищі. Тоді і стала членом профспілки, з того часу ми з громадською організацією стали нерозлучними. Спочатку не проявляла профспілкової активності – діяльна була в комсомольській роботі, особливо під час навчання в медінституті. Це теж була добра наука, яка потім стала у пригоді.

У далекому 1982 році, під час реорганізації стоматологічної служби, утворилася Кіровоградської міська стоматполіклініка №1, працівники новоствореного підрозділу – члени профспілки, так би мовити, залишилися «безгоспними». Потрібно було терміново обирати голову профкому. Вибір впав на мою кандидатуру і ось уже 32 роки колектив не змінює своє рішення. Тоді не пручалася, розуміла, що треба багато зробити по становленню поліклініки, створенню колективу, облаштуванню робочих місць, побуту, тож хотілося підставити своє плече на той час молодому головному лікарю. І у нас все вийшло, думаю, новий колектив народився не гірший, ніж в обласній стоматполіклініці. То був приємний час набуття професійної репутації.

Довелося пережити і складні моменти, наприклад, коли хотіли відібрати у нас приміщення: частину поліклініки перевести на околицю обласного центру, а частину - розформувати під окремі кабінети. Ми тоді заявили про свою позицію на повен голос, підключили громадськість, всеукраїнські і місцеві засоби масової інформації. Ходили на прийом до міського голови, депутатів міської ради, зверталися до народних депутатів, переконували усіх, що не можна цього робити. Відвідувачі, серед яких чимало ветеранського віку, звикли до поліклініки в центрі міста, це соціальний заклад, на який зазіхати не можна. Ми домоглися свого, відвоювали поліклініку. Вважаю, це моя найбільша перемога, адже саме у профкомі вироблялася стратегія і тактика «оборони», планувалися захисні кроки. Решта все – буденна, неспинна робота, але без неї не обійтися.

Я не звільнений голова профкому, це чисто громадська, безоплатна робота, яка мене не випускає із своїх обіймів. Чи не заважають профспілкові справи лікарським? Намагаюся так планувати час, щоб не було накладок, збоїв. Звісно, громадська робота тільки за рахунок власного часу. Іноді гніваюся сама на себе: потрібно бігти на засідання чи акцію, а мені треба людей лікувати, але хандра миттєво минає і знаходиться вихід із ситуації. І основну роботу не проміняю ні на яку іншу, і до профспілкової ставлюся відповідально. Причому, ніколи не поділяю питання на основні і другорядні – для кожної людини болить її проблема.

Зараз готуємося до Новорічних свят і до звітно-виборних зборів. Якщо із святковими заходами все зрозуміло, то звіти і вибори – це серйозно. Час змінився, який наклав відбиток на людей: інші принципи, ставлення до подій. В колектив влилося багато молоді зі своїми запитами, поглядами, в тому числі і на профспілку. Звичайно, силоміць ніхто не заганяє у профспілку, людина сама повинна визріти і я переконана, що майбутнє у наймасовішої громадської організації є. Прийде час і ті, хто залишився осторонь чи вийшов з її рядів, все одно до неї повернуться, бо у всьому світі іншого захисту інтересів спілчан, ніж з допомогою профспілки, ніхто не придумав. До мене часто підходять не члени профспілки і бідкаються, що їх не залучають до участі у спартакіадах чи інших заходах. Я пояснюю: це організовує профком для членів профспілки. Іноді вносять свої кошти і просяться на екскурсії – не відмовляємо. Думаю, це теж спрацює на користь членства.

З молоддю доводиться вступати в дискусію. Часто закидають, що у нас не такі профспілки, як на заході. Пояснюю просто, а що кожен з вас зробив, аби профспілка стала більш дієвою і бойовою? Хто з вас йде на акцію протесту, у спеку чи холодну пору? У відповідь мовчання. А Бернард їде і закриває «амбразуру». На жаль, ще є такі молоді працівники, які сповідують утриманські принципи: хай хтось зробить і піднесе на тарілочки. І така полеміка, вважаю, додає рейтинг профспілці. Нам є що сказати.

Медики перебувають в особливому статусі – вони, наприклад, не можуть залишити робочі місця і піти на мітинг чи акцію протесту. У позаробочий час – будь ласка. Хочу підкреслити, що наша первинка, та й обласна організація - з бойовим характером. На акціях протесту медики в перших рядах. Щоб відстояти для працівників певні пільги, використовуємо різні мети і маємо результат. У тому, що медикам стали доплачувати за вислугу років, заслуга профспілки. А якби не повоювали, ніхто б не прийшов і не сказав: вводимо вам доплату. Коли наш колектив виганяли з приміщення, вимикали світло, без якого ми не могли працювати, ми вставали з робочих місць і йшли у приймальню міського голови й заявляли: не вийдемо звідси, поки не включите світло. Це теж була своєрідна акція протесту. Нам включали світло і ми поверталися на роботу.

Колектив міської стоматологічної поліклініки № 1
м. Кіровограда, 2012 рік

Чим цікава робота у профспілці? Тим, що вона багатогранна. Тут пишеш звернення, там вирішуєш соціально-економічні питання чи з охорони праці, переключаєшся на культмасову роботу. Я беру участь в атестації робочих місць, відпрацьовую із соціальним партнером колдоговір. До речі, маємо вагомий колективний договір, який не раз відзначався обкомом профспілки і ФПО за солідне наповнення. Звичайно, найбільше до вподоби організовувати культурно-масові заходи. Ця робота гріє душу – ти приносиш людям радість і насолоду, піднімаєш настрій. Колектив любить подорожувати. Ми об'їздили багато міст, освоїли чимало туристичних маршрутів, просто виїздили на природу, збирали гриби – усього не перелічити. Життя складне і якщо ми самі собі не влаштуємо свято, ніхто для нас цього не зробить. Сьогодні трохи загальмували – на сході України тривають бойові дії і це впливає на профспілкову дійсність. Від багатьох речей – гучних свят, розваг, поїздок відмовляємося, натомість намагаємося внести частку допомоги українським воїнам. Аби тільки був мир, а культмасову програму ми надолужимо.

**Світлана Бернард,
голова профкому Кіровоградської
міської стоматполіклініки №1**

РОБОТА ПРОФКОМУ БУЛА ШКОЛОЮ ПЕРЕДОВОГО ДОСВІДУ

Своє започаткування лікарня № 4 (так вона називалася на той час) почала з поліклінічного відділення, яке обслуговувало тільки працівників заводу «Червона зірка» і було закритим медичним закладом. Згодом з кінця 1952 року за згодою міськвідділу охорони здоров'я та міськвиконкому від 18.08.1952 р. за № 1574 на базі гуртожитку по вул. Київській була відкрита лікарня заводу «Червона зірка» на 35 ліжок, з них: 20 ліжок терапевтичного профілю, 10 - хірургічного та 5 - гінекологічного. Та час минав і за життєвою необхідністю треба було розширювати лікарняний заклад (лікарня приймала хворих мешканців міста тільки в ургентні дні, що не задовольняло потреби міста). Тому було прийнято рішення про будівництво нового закладу.

Лікарня була побудована в дуже короткі строки. Будівництво в основному здійснювалося за рахунок заводу «Червона зірка». Значний вклад у будівництво вносили члени профспілки заводу та інших підприємств міста, беручи участь у спорудженні лікарні та благоустрої території під час суботників. У 1971 році було закінчено будівництво лікарні на 330 ліжок. Тоді значно збільшилася чисельність працівників лікарні, зростає також і профспілкова організація. На той час в лікарні працювало більш як вісімсот працівників і всі вони були членами профспілки. Такою профспілковою організацією треба було займатись серйозно і предметно. За рішенням Президії обкому профспілки медичних працівників було затверджено штатну одиницю звільненого голови профкому лікарні.

Наприкінці 1974 року мене було обрано головою профспілкової організації, на цій посаді я працювала до 2012

року. Після обрання одразу розгубилася, не мала уяви, як організувати роботу, чим повинна займатись профспілка? Та на щастя, при обласній раді профспілок були постійно діючі профкурси. Пройшовши навчання, я зрозуміла, як будувати свою роботу, з'явилася відчуття спрямованості та відповідальності. Треба було планувати роботу профспілкової організації та виконувати її, бо на той час нею цікавилася комуністична партія.

В лікарні була широко поставлена робота по соціалістичному змаганню.

Завдяки організації соцзмагання профком став більш детально вивчати роботу у профгрупах. Організовували конкурси на кращу профспілкову групу, кращий за професією та інше. Кращі профгрупи нагороджували грошовими преміями. Злагоджено працював громадський відділ кадрів, який проводив перевірки правильності ведення трудових книжок, своєчасності надання відпусток та інших питань трудового законодавства. Слід відзначити, що більшість членів профспілки брала активну участь у всіх заходах, які проводив профспілковий комітет.

Велику увагу профком лікарні приділяв культурно-масовій та фізкультурній роботі. Досить активно медпрацівники брали участь у художній самодіяльності лікарні, періодично демонструючи свої таланти на конкурсах, які проводив обласний комітет профспілки працівників охорони здоров'я.

В лікарні випускалася стінна газета «Медик», яка постійно висвітлювала роботу лікарні та профспілкової організації. Завдяки злагодженій роботі профкому з членами профспілки було організовано роботу «Ради ветеранів». Ця комісія займалася організацією роботи серед пенсіонерів та учасників Великої Вітчизняної війни, проводилися зустрічі молоді з ветеранами з врученням подарунків, обміном досвідом, спогадами про минуле. Не для галочки велася виховна робота серед юнаків лікарні, які призивалися на службу до армії. Підполковник О.Т. Логвиненко виступав перед новобранцями з напутніми словами, юнакам вручали речі першої необхідності для молодого бійця.

У спортивно – масовій роботі профспілкова організація неодноразово посідала призові місця в обласних змаганнях. Тоді цими питаннями займалися такі ентузіасти, як лікар-травматолог О.П. Петров, а згодом М.І.Кашпіровський. Значну роботу на той час профком проводив спільно з відділом іноземного туризму облпрофради. Всіляко залучали членів профспілки до поїздок за кордон за туристичними путівками.

Під час перевірки профспілкової діяльності головою ЦК профспілки працівників охорони здоров'я України Т.Л. Казаріною робота профкому лікарні була визнана школою передового досвіду.

Я, як голова профкому, неодноразово обиралася до складу Президії обкому профспілки медичних працівників. Багато років була членом житлово-побутової комісії ЦК профспілки медиків України. Профком спрямовував свою роботу, насамперед, на захист трудових прав та інтересів членів профспілки. На мою думку, в той час, коли профспілка проводила роботу по соціальному страхуванню, було значно легше вирішувати питання оздоровлення членів профспілки. Всі питання розглядались на засіданнях профкому відкрито та колегіально на засадах активної життєвої позиції. Саме профком був об'єднуючим органом, який здійснював захист законних прав працюючих та створював сприятливі умови для оздоровлення і відпочинку членів профспілки та їх сімей.

У часи перебудови з приходом нового керівника лікарні профорганізації довелося пережити багато нетрадиційних взаємин з роботодавцем, який негативно ставився до профкому -

через те, що той стояв на захисті прав людей. У той час за його прикладом із членів профспілки вийшли люди, які на пряму були залежні від нього. Незважаючи на тиск, профком вистояв, зберіг колектив, не дав знищити профспілкову організацію. В цьому питанні велику допомогу профкому надали працівники обкому профспілки медпрацівників, зокрема правовий інспектор праці О.М. Заватій та голова обкому профспілки Л.Г. Козлова. Завжди приємно поринути у спогади, згадати активних членів профспілки - профгрупоргів, які своєю роботою націлювали людей не тільки на виконання завдань, що ставилися перед медичними працівниками при виконанні професійних обов'язків, а й організували їх на відпочинок, різного роду екскурсії вихідного дня. Це такі профгрупорги, як Г.І. Гребіник, Л.М. Баженова, З.С. Чеботарь, Т. Рявкіна та інші. Із задоволенням згадую ті бурхливі роки профспілкової діяльності та активістів профруху нашої лікарні.

Незважаючи на економічну скруту, зниження життєвого рівня людей, нинішній профком лікарні, сподіваюсь, буде і надалі поводити рішучі дії по реальному захисту медичних працівників, відстоюючи головні принципи профспілкового руху.

Людмила Завадська,
ветеран праці - колишній голова профкому
Кіровоградської лікарні швидкої медичної допомоги

ПРОФСПІЛКОВА РОБОТА СУПРОВОДЖУВАЛА МЕНЕ ВСЕ ЖИТТЯ

На перший погляд, біографія моя проста і лаконічна - після закінчення державного медичного інституту в 1971 році працював лікарем - терапевтом в Дніпропетровській ЦРЛ, терапевтом, завідуючим фізіотерапевтичним відділенням та головою профспілкового комітету в Кіровоградській обласній психіатричній лікарні, заступником голови Кіровоградського обкому профспілки працівників охорони здоров'я (2001-2008

роки). Та якщо заглибитись: і професійна, і профспілкова робота залишили гарний, незабутній слід, а нагороди: відзнака "Відміннику охорони здоров'я", нагрудний знак Федерації профспілок України "Профспілкова відзнака" говорять багато про що.

...Профспілкова робота «переслідувала» мене та мою сім'ю все життя. Усі шість років навчання в інституті був профгрупоргом, а працюючи лікарем, обирався головою профспілкового комітету лікарні - спочатку на громадських засадах, а потім, як звільнений голова. До речі, до мого приходу на роботу в психлікарню, мій батько Микола Панасович також був беззмінним головою профкому. У ті далекі 60 роки минулого сторіччя (та втім і до розпаду СРСР) профспілки не тільки захищали своїх спілчан, а й виховували їх в душі морального кодексу будівника комунізму.

Це зараз дуже тяжко працювати головою профспілкового комітету, бо слід захищати спілчан від свавілля влади та керівників медичних закладів, а тоді тільки встигай розподіляти путівки - туристичні та в будинки відпочинку.

Правда, санаторно-курортних путівок ніколи не вистачало. Профкоми часто організовували поїздки по маршрутах вихідного дня, «вилазки» на природу, походи по історичних місцях... У психіатричній лікарні завжди працювало декілька гуртків художньої самодіяльності: хоровий, вокально-інструментальний та вокальний ансамбль, танцювальний колектив та інші. Наші аматори постійно брали участь в конкурсах, давали концерти в трудових колективах міста і області. Чим тільки не займалися профкоми – обліком і розподілом житла та автомобілів, дієтичним і недієтичним харчуванням своїх працівників, заготівлею овочів на зиму, придбанням і розподілом вугілля та дров, випискою будівельних матеріалів, виділенням земельних ділянок під городи та під забудову, розповсюдженням марок, лотерейних квитків та іншим. А в перерві між обліком і розподілом профком встигав проводити урочистості з концертними програмами до всіх радянських і нерадянських свят, вечори відпочинку, вшанування ветеранів війни і праці...

У вісімдесяті роки в моїй лікарні трудилося близько 1000 працівників і ніхто з них не був забутий профспілкою на день народження, при виході на пенсію, при матеріальній скруті. У ті часи не було стільки, як зараз, правових працівників. Тому юристом і адвокатом був голова профкому. Юридичної літератури в продажу було мало, тож її закупували, де тільки могли. І увечері, відпрацювавши свої півтори ставки лікаря, сідаєш за вивчення законодавства. Що сам втямив, переповідаєш членам профкому, профгрупоргам та іншому профспілковому активу.

Але не був би я «героєм», якби не профспілкові активісти, такі ж «ненормальні» люди, як і я, втягнуті в наркотично-профспілкову залежність. Усіх їх не перерахувати. Ось дехто з них – Н.Г. Сумська, В.С. Задірієнко, А.О. Медяник, Л.В. Вербенко, Н.А. Бондаренко, В.Л. Дедов, Т.А. Собко, Т.А. Топор та багато - багато інших активістів, котрі були не тільки однодумцями, а й просто добропорядними людьми, закоханими у громадську роботу.

Якщо запитате, чи було важко працювати профспілковим організатором, то я скажу: непросто, але цікаво. Багато років минуло, як не працюю в психлікарні, але при

У першому ряду зліва направо - Вячеслав Дедов, Юрій Боб'єв, Михайло Панчук .

У другому - Борис Бондаренко, Олена Панчук, Ніна Пич, Віктор Юзефович, Олександр Тарасенко, 1982 рік

Хор працівників лікарні (1984 рік)

Хор працівників лікарні (1984 рік)

Вокальне тріо - Ірина Єфімова, Ольга Бражко, Ніна Пич, 1985 рік

зустрічі з тими, хто тоді трудився поруч зі мною, я з приємністю приймаю їхню вдячність за позитивну оцінку тодішньої моєї громадської роботи. А це означає, що профспілкове “переслідування” залишило в мені щось благодійне, приємне та таке, що зостанеться зі мною назавжди.

З найкращими побажаннями до молодих, сучасних профспілкових активістів Віктор Юзефович

МИ ГОРИЛИ СВОЄЮ РОБОТОЮ

У Кіровограді функціонували дві дитячі міські лікарні - по пр. Правди (теперішня територія обласної лікарні) та по вул. Шевченка. Згідно з наказом обласного відділу охорони здоров'я №745 від 09.08.1972 року та рішенням міськвиконкому №1774 від 28.08.1972 року «Про заходи по покращенню медичної допомоги населенню м. Кіровограда» організовано об'єднану лікарню ОХМАТДИТ.

Головним лікарем призначений Григорій Миколайович Даценко, заступником головного лікаря з лікувальної роботи - Нінель Олександрівна Колечкіна, заступником з оргметодроботи - Олег Наумович Яровінський.

Об'єднану дитячу лікарню з дитячою поліклінікою по вул. Шевченка відкрито на 650 ліжок з кількістю обслуговуючого персоналу (лікарів, медичних сестер, молодших медичних сестер та технічних працівників) 1200 чоловік. Всього було відкрито 15 відділень, в тому числі акушерсько-гінекологічне та туберкульозне по 40 ліжок. Але, як показало життя, без міських лікарень було незручно обслуговувати хворих дітей міста, тому в 1979 році було відокремлено, як самостійну одиницю, міську дитячу поліклініку по вулиці Шевченка, а пізніше відкрита дитяча лікарня з поліклінікою «Добруджа». Об'єднану обласну лікарню ОХМАТДИТ перейменували в дитячу обласну лікарню.

Своєю працею і високим професіоналізмом, активною громадською діяльністю працівники лікарні зробили вагомий внесок не тільки у розвиток лікарні, а й в охорону здоров'я дитячого населення Кіровоградщини. У закладі працювали громадські організації, зокрема профспілкува, головою якої обрали мене. Цій справі я віддала великий проміжок часу - з 1972 до 2001 року.

Ми, профкомівці, горіли своєю роботою. Під керівництвом профкому була організована рада ветеранів, учасників війни та ветеранів праці. Щорічно проводилися заходи по наданню посильної допомоги та вітання зі святами і пам'ятними датами. Робота клопітка, але ж цікава. Допомога людині, а особливо в тяжку хвилину - це дуже важливо. Під опікою профкому діяла рада наставників молоді, яка за кожним молодим спеціалістом закріплювала фахівця з досвідом роботи.

Ще одна незабутня профкомівська традиція: посвячення молодих фахівців у професію, яке проводилося щороку 1 серпня. Це відбувалося дуже урочисто: до клубу закладу запрошували молодих фахівців, їхніх батьків та в присутності колективу головний лікар коротко знайомив новачків з історією лікарні, а потім завідувачі відділень зі старшими сестрами медичними вручали білі халати, а профком — барвисто оформлені “Пам'ятки молодого спеціаліста”. Завершальним акордом дійства був концерт учасників художньої самодіяльності, які свої виступи присвячували молодим фахівцям. Хіба можна забути такий зворушливий захід.

Постійно діяв колектив художньої самодіяльності, силами якого за кошти профкому в лікарні проводилися всі культурно-масові державні та професійні свята, в тому числі новорічні вогники та вечори дружби з колективами молоді Кіровоградських льотної академії та технічного університету (тоді КІСМУ).

Діяла комісія, яка щоквартально підбивала підсумки соціалістичного змагання. Її очолювала лікар-дерматолог, учас-

ник Великої Вітчизняної війни Калерія Сергіївна Новокрещенова. З 15 лікувальних відділень 8-10 постійно були «Відділеннями комуністичної праці», а 680 працівників носили звання «Ударник комуністичної праці».

Великий обсяг роботи виконували комісії по боротьбі з тютюнопалінням і алкоголізмом та з перевірки успішності навчання дітей працівників в школах. Всього працювало 19 комісій. Навіть була своя кіностудія з красивою назвою «ВІТА», що означало перемогу. Режисер та оператор Є.М. Парахонько і М.О. Димура постійно висвітлювали життя і працю колективу. Любительські фільми про лікарню брали участь в обласних та республіканських конкурсах і завжди займали призові місця. Це було здорово: дивитися фільми про себе і свій колектив. Діям також фотографуток, очолював його Г.Г. Трочинський.

На розширених засіданнях голова профкому раз на місяць, згідно з планом роботи, заслуховувала звіти про роботу завідуючих відділеннями, звіти профгрупоргів про роботу профгруп, про ведення профспілкової документації та ставлення медперсоналу до хворих дітей та їхніх батьків, а також навчала їх правилам етикету.

Я дуже любила активний відпочинок і до цього залучала колектив лікарні. Раніше було багато маршрутів вихідного дня, поїздок туристичними поїздами до Києва, Москви, Ленінграда, Кишинєва, «Золотим кільцем». Працівники дитячої обласної лікарні завжди відпочивали у цих поїздках. Профком організовував групи туристів по 30-40 чоловік для поїздок за кордон: у Болгарію, Німеччину, Румунію, Югославію, Чехословаччину, Угорщину та інші країни. Все це стимулювало, згуртовувало та дисциплінувало колектив.

Профком завжди працював у тісному контакті з облпрофрадою, отримував консультації у її спеціалістів: О.В. Залевської, М.Ф. Дигала, Л.О. Руголя, Я.А. Бондаря. Неоціненною була допомога і фахівців обласної організації профспілки працівників охорони здоров'я Г.М. Бондаренко, О.М. Заватій, Л.І. Кукси.

На початку 80-х років силами працівників розпочато будівництво нового корпусу для розміщення адміністративного апарату, клубу, відділення ЛФК та складу. В 1985 році це приміщення було здане в експлуатацію.

У 90-х роках був заснований музей історії Кіровоградської дитячої обласної лікарні. Становлення кожної служби від організації до теперішніх днів демонструється на окремих стендах, на яких представлена інформація про організаторів, як відділень лікарні, так і спеціалізованих дитячих служб області (педіатричної, хірургічної, ортопедо-травматологічної, отоларингологічної, офтальмологічної, гематологічної, ардіоревматологічної, неврологічної, поліклінічної та інших). Крім того, багато цікавих матеріалів зібрано в альбомах відділень.

42 роки для лікувальної установи - неабиякий проміжок часу, бо ж стільки води збігло за ці десятиліття, стільки подій відбулося! Це час самовідданої праці людей, які присвятили себе медицині.

На цьому рубежі є нагода й можливість озирнутися на мить в минуле - згадати всі сходинки будівництва та розвитку лікарні, тих, хто стояв біля її витоків і продовжує цю справу нині та з новими ідеями впевнено поглянути в майбутнє.

Сьогодні працюючим колективом лікарні керують головний лікар Василь Дмитрович Хорошак, його заступники Людмила Олексіївна Літвінова, Лідія Михайлівна Ліщиновська і Юрій Борисович Коблянський.

У 15 лікувальних відділеннях лікарні медики активно впроваджують у практику новітні методи обстеження та лікування. Щороку в закладі лікується понад 14 тисяч хворих дітей, проводиться близько 2 тисяч операцій. А в консультативній поліклініці лікарні якісну амбулаторно-поліклінічну допомогу отримують більше 43 тисяч дітей. Спеціалізована медична допомога надається за 21 профілем. Розвиваючи традиції, продовжує діяти профспілкова організація, яку очолює Альбіна Французан, діяльна і активна людина. Я з чистим сумлінням передала у її надійні руки благодію і потрібну профспілкову справу.

Не одне покоління населення області – колишні пацієнти та їхні рідні з теплотою і любов'ю згадують особливо шанованих ветеранів - лікарів, медичних сестер, молодших медичних сестер. Вони щиро вдячні всім спеціалістам за грамотність і вміння організувати роботу кожної служби, всім колективам медичних працівників і кожному медику окремо: лікарям, середнім медичним працівникам, молодшому медперсоналу, які не розгубили і не розгублять доброту і гуманність у ставленні до хворих, тепло у своїх серцях, а також працівникам допоміжних служб, без яких було б важко, а часом і неможливо ефективно здійснювати надання медичної допомоги хворим.

Тож нехай щастить медпрацівникам і пацієнтам у стінах дитячої обласної лікарні, яка вступила в своє п'яте десятиліття! Нехай бажання завжди збуваються, нехай весніє душа, дощить успіхом життя, а спокій і натхнення населяють серце. Здоров'я, людської вдячності, високих мрій і приземлення на ниву, що колосить щедро, буyno і незрадливо.

**Віля Вечеровська,
ветеран праці, колишній голова
профкому дитячої обласної лікарні.**

ПОДОБАЄТЬСЯ ВИРІШУВАТИ ЧИЙСЬ ПРОБЛЕМИ

Уже десять років я очолюю організацію профспілки обласної дитячої лікарні. Це були роки пошуків і планів. Все, що задумували з профкомом, втілювали в життя. У нас дуже гарний колектив, тому мені легко працювати. Багато ініціативних, активних працівників, які вносять іскорку в життя лікарні, профорганізації. Нам завжди вдаються культмасові заходи: поїздки на відпочинок, екскурсії вихідного дня – вражень тоді, емоцій вистачає надовго.

Відзначення ювілейних дат, професійних і державних свят (проводимо вогники), участь в обласних конкурсах – це теж наша робота. Серйозно готуємося до конкурсів, переживаємо, а тоді радіємо перемогам.

Протоптали ми стежку до обласного лялькового театру. Закуповуємо квитки для кожної вікової групи і батьки залюбки водять свою малечу на цікаві вистави. Чому ми приділяємо увагу дітям наших працівників? Тому, що це підростає майбутня зміна, яка змалку прилучається до профспілкового життя. Батьки обов'язково розповідають дітям, що квитки на виставу придбав профком, дають їм перші ази про призначення профспілки. Тобто, ці зерна потрапляють у благодатний ґрунт. Загалом, для дітей наших працівників робимо багато, наприклад, вишукано проводимо Новорічні свята. Багато їх повиростали, а святкові ранки пам'ятають.

Як член Президії обкому профспілки, відповідаю за спортивно-масову роботу, тому у цьому напрямку я ас. Сама спортсменка і всіх залучаю до цієї справи. Без наших

працівників не обходиться жодна спартакіада чи шахово-шашковий турнір. Бажаючих взяти участь у цих заходах вистачає, причому, з усіх видів спорту. Працівники самі запитують про наступні змагання та турніри, готуються до них. Маємо багато кубків перемоги – одні забирають їх додому, а інші залишають у лікарні, щоб колектив пишався їхніми досягненнями. Я рада, що багатьох, в тому числі і своїх дітей, прилучила до фізкультури і спорту. Переконана, що людям це потрібно: душа, крім робочих буднів, вимагає свята, умов для реалізації захоплень.

Профспілкову роботу люблю, вона для мене не складна. Подобається закручувати людей на якісь справи, спілкуватися, вирішувати чийсь проблеми. Профком – це своєрідна швидка допомога. Не дай Бог, у когось щось трапилось, він першим подає руку допомоги. Невеликі кошти виділяємо на матеріальну допомогу, але вони своєчасні і потрібні. Дуже важливо, і в моральному, і в матеріальному плані підтримати спілчан під час хвороби, операції чи іншої біди. Не можу поділяти справи на важливі чи другорядні – у нас всі напрямки у пріоритеті. Якщо людям подобається той чи інших захід, чую позитивні відгуки, отримую море задоволення. Коли вдається розв'язати чийсь проблему, знайти вихід із тупикової ситуації, радію, як дитина, а вдячні слова спілчан додають наснаги для подальшої роботи. Здається, більше нічого не треба, крім почутого «спасибі».

Виявляється, не так і багато треба тобі для щастя.

Аби нас не звинуватили у тому, що профком займається лише культмасовою і спортивною роботою, скажу: ми не забуваємо про головне призначення профспілки – захищати права та інтереси працівників. Коли стосується прав людини, ніяких компромісів. Доля жодного працівника – претендента на скорочення не вирішувалася без втручання профкому. Причому, якщо ми захистили людину – відстояли її право на працю, то і далі стежимо, аби не було утисків, негативного ставлення до неї. Тобто, захищені працівники могли спокійно продовжувати працювати.

Намагаюся тримати працівників лікарні у курсі спілчанських справ, інформую про життя обласної організації, Профспілки працівників охорони здоров'я. Люди повинні знати, над чим працює Профспілка сьогодні, які преференції відстоює для спілчан. Загалом, у нас з обкомом профспілки склалися добрі, ділові взаємини. Усі фахівці обкому – на своєму місці, ерудовані, досвідчені, не за віком мудрі. Тільки вдячність їм за вчасну допомогу, пораду, підказку. Я не знаю, як би я обходилася без нашого штабу! Вони завжди тримають руку на пульсі подій, знають, що цікавить профактивістів і своєчасно випускають методичну літературу, як кажуть, на всі випадки життя. Окреме спасибі за організацію лікування медиків у Знам'янській бальнеологічній лікарні. Це велика підмога для людей з невеликими зарплатами – можливість пролікуватися за пільговими путівками. Співпраця з лікарнею розпочалася з ініціативи голови обкому профспілки Лариси Козлової, за що їй велика дяка від нашого спілчанського колективу.

**Альбіна Французан,
голова профкому обласної
дитячої лікарні**

ЕСТАФЕТА ТРУДОВИХ ЗВЕРШЕНЬ ПРОФСПІЛКОВИХ ГРУП

ФІЗИКО-ТЕРАПЕВТИЧЕСЬКЕ ОТДЕЛЕНИЕ «ОБЛАСТНАЯ БОЛЬНИЦА» **ОТДЕЛЕНИЕ КОМУНИСТИЧЕСКОГО ТРУДА**

В ОТДЕЛЕНИИ ТРУДИТСЯ 43 чел. С 1970 г. ОТДЕЛЕНИЕ НОСИТ ЗВАНИЕ «КОЛЛЕКТИВ КОМУНИСТИЧЕСКОГО ТРУДА». С 1975 г. ОТДЕЛЕНИЕ ЗАНИМАЕТ 1-МЕСТО В СОСРЕВНОВАНИИ БОЛЬНИЦЫ.

В НАСТОЯЩЕЕ ВРЕМЯ В ОТДЕЛЕНИИ 41 УДАРНИК КОМУНИСТИЧЕСКОГО ТРУДА И 2 чел. БОРЮТСЯ ЗА ЭТО ЗВАНИЕ.

На общеоthersничном конкурсе на звание «Лучшая мед. больница» одно из призовых мест заняла наша Медицинская

В ОТДЕЛЕНИИ ЕЖЕГОДНО СЛУЖАЮТСЯ НА КУРСАХ ПО ФИЗИОТЕРАПИИ 20-30 чел. ДЛЯ РАБОТЫ В ФУНКЦИОНАЛЬНЫХ ОБЛАСТЯХ.

ПРОФСОЮЗНАЯ ГРУППА

ГЕМАТОЛОГИЧЕСКОГО ОТДЕЛЕНИЯ ДОЛГОЛЕТОЧНОМ УДАРНИК РАБОТЫ ДАВНОЕ СОВЕТНИК РАБОТЫ И СПЕЦИАЛЬНОГО РАБОТЫ ЗАНИМАЮТ ПЕРВОЕ МЕСТО СРЕДИ РАБОТНИКОВ (ПОД ЗВАНИЕМ СЛОВОТВОРЕНИЯ РАБОТЫ) С 1960 г. РАБОТЫ.

Секторальный комитет профсоюзного комитета областного профсоюзного комитета

Секторальный комитет профсоюзного комитета областного профсоюзного комитета

Маслова И.И.

Александров В.И. Сорокин В.А. Сорокин В.И. Сорокин В.И.

ОТДЕЛЕНИЕ КОМУНИСТИЧЕСКОГО ТРУДА

В ОТДЕЛЕНИИ ГЕМАТОЛОГИЧЕСКОГО ОТДЕЛЕНИЯ

Секторальный комитет профсоюзного комитета областного профсоюзного комитета

Секторальный комитет профсоюзного комитета областного профсоюзного комитета

Секторальный комитет профсоюзного комитета областного профсоюзного комитета

ОБЪЕДИНЕННАЯ ПРОФСОЮЗНАЯ ГРУППА ХИРУРГИЧЕСКОГО, АНЕСТЕЗИОЛОГИЧЕСКОГО ОТДЕЛЕНИЯ И ОПЕРАЦИОННОГО БЛОКА ОБЛАСТНОГО ОНКОЛОГИЧЕСКОГО ДИСПАНСЕРА

В ЭТОЙ АНТИ-ЭПИДЕМИЧЕСКОЙ ОТДЕЛЕНИЕ ПРОВЕЛИ ЗАНИМАЮ ПОПЫТКИ ДИНАМИЧЕСКИМ ЗАНАИМ С 50 ЗАДАЧАМИ ОБЛАСТИ.

ХИРУРГИЧЕСКОЕ ОТДЕЛЕНИЕ НА ПРЕДЖЕЗВНИ 3-Х ЛЕТ ЗАНИМАЕТ 1-Е МЕСТО В СОЦ-СОРЕВНОВАНИИ.

В ОТДЕЛЕНИИ ТРУДЯТСЯ 7 УДАРНИКОВ КОММУНИСТИЧЕСКОГО ТРУДА 4 ЧЕЛОВЕКА НАГРАЖДЕНЫ ЗНАКОМ ПОВЕДИТЕЛЯ СОЦСОРЕВНОВАНИЯ.

НА КОНКУРСЕ «ЛУЧШАЯ РЕДЕСТВА ВОЛНИКИ» ПЕРВОЕ МЕСТО ЗАНИМАЮ ОТДЕЛЕНИЕ АНЕСТЕЗИОЛОГИЧЕСКОГО ОТДЕЛЕНИЯ УЛЬЯНОВА ЗОН.

ОКВД Профсоюзная группа

ВЕН. ОТД. № 1 ОБЛКОЖВЕНДИСПАНСЕРА
БОРЕТСЯ ЗА ЗВАНИЕ
*«отделение, высокой культуры
и образцового порядка»*
профсоюзная группа заняла первое место среди профсоюзных групп медучреждений области.

Сегодня лучше работать чем вчера,
а завтра лучше чем сегодня!

Профгруппа неоднократно по диспансеру награждалась почетными грамотами.

Уголок профгруппности

Восток приветствует

Валюха И.И.
Васильчик А.С.
Васильчик В.А.
Григорьев В.С.
Иванова Л.П.

Знаменитый Советский врач
24.11.1901 год

Медикова Г.
Медикова Г.

90 отделение трудится
12 УДАРНИКОВ
КАММУНИСТИЧЕСКОГО ТРУДА
2 чел. борются за звание УДАРНИКА КОМ. ТРУДА.

На общеобластном конкурсе на звание «Лучшее №1 диспансера» одно из призовых мест заняла МУССТРА ВЕН. ОТД. № 1

ПРОФСОЮЗНА ГРУПА
5го інфекційного відділення Г.Городської лікарни носить звання „отделення высокой культуры и образцового порядка“, займаючи 1^{ше} місце среди профсоюзных групп медицинских учреждений области в 1981 году.

Наш девиз:
Обслуживать нетерпеливых – терпеливо;
Стединительных – выстойно;
Раздражительных – предупредительно;
Обидчивых – тактично; Грубых – вежливо;
Мелетливых – деликатно.

Наши Наставники
1. Паселова Ф.Р.
2. Стойко Л.И.
3. Великая В.С.
4. Радзкая Е.Я.
5. Хилочова Л.Я.

Победители социалистического соревнования
1. Паселова Ф.Р.
2. Стойко Л.И.
3. Великая В.С.

КЛИНИКО-ДИАГНОСТИЧЕСКАЯ ЛАБОРАТОРИЯ 4 ОИ ГОЛОВНОЙ БОЛЬНИЦЫ г. КИРОВОГРАДА, ОРГАНИЗОВАНА В 1970 ГОДУ.

Звание коллектив коммунистического труда – присвоено с 1972 г.

Зав. лабораторией товарищ **Погребняк Степан Федорович**

Заведует со дня организации лаборатории по сегодняшнему дню. Награжден медалью „За доблестный труд“ и знаком „Победитель соц. соревнования за 1979 год“. В коллективе трудится 18 человек.

Ударников коммунистического труда – 14 человек, 1 коммунист, 4 комсомолец.

Профгруппорт – Мандрицкая Алла Васильевна.

Профсоюзная группа терапевтического отделения №1 Светловской ЦРБ – занимает **первое** место среди профсоюзных групп медицинских учреждений области в 1981 году.

Наша Наставники
Бандаренко В.В.
Грохарева М.И.
Могола

В Отделении трудятся ударником коммунистического труда — 1 и двумя — 10 и борющимися за звание ударника коммунистического труда — 2.

ПОВЕДИТЕЛЯ
УВАЖАЕМЫХ КОЛЛЕГ

Остроушко И.П.

Светловск

НАШ ДОСТИЖЕНИЯ

ПРОФГРУППА детского отделения Онуфриевской ЦРБ два последних года удерживает 1ое место в соц. соревнованиях среди отделений.

Наш девиз:
ВСЕГО СЕБЯ ОТДАТЬ ДЕТЯМ, ВЕРНУТЬ ИМ ЗДОРОВЬЕ, БЫТЬ ЧУТКИМ И ДОБРЫМ.

Наша наставники: Яков Н.В.
Винник М.Е.
Матюха А.И.

В отделении трудятся 9 ударников коммунистического труда

Участников художественной самодеятельности 12 человек.

ПРОФГРУППА

Травматологічного відділення Знаменської ЦРБ

В КОЛЛЕКТИВЕ
РАБОТАЕТ 15
УДАРНИКОВ
КОММУНИСТИЧЕСКОГО
ТРУДА.

Травматологічне відділення в 1940 та 1981 величезно покращилося своїм обладнанням та кваліфікацією лікарів.

Травматологічне відділення притягує до себе адміністративні органи першого ешелону в області.

НАШИ НАСТАВНИКИ:

1. Чумаков Б. Б. - Сидиренко В. П.
2. Бацамова Н. Б. - Хара Н. Б.
3. Валюренко Н. Б. - Дубина В. П.
4. Шайнога Н. П. - Дворова С. П.
5. Сокуринко В. В. - Губизинко Е. В.

ПРОФСОЮЗНАЯ ГРУППА

ДЕТСКОГО ОТДЕЛЕНИЯ И ДЕТСКОЙ КОНСУЛЬТАЦИИ Александровской ЦРБ

ЗАНЯВШАЯ ПЕРВОЕ МЕСТО
В СОЦИАЛИСТИЧЕСКОМ СОРЕВНОВАНИИ

**НАШИ
НАСТАВНИКИ:**

Смолинская М. С.
Котяхова Г. О.
Годованик З. Н.
Кузьменко Г. А.

НАШ ДЕВИЗ:
„СЕРДЦЕ ОДАВАТЬ ДЕТЯМ“

В КОЛЛЕКТИВЕ
7
УДАРНИКОВ
КОММУНИСТИЧЕСКОГО
ТРУДА

Профгрупа ТЕРАПЕВТИЧЕСКОГО ОТДЕЛЕНИЯ Новомиргородской ЦРБ

НАШИ НАСТАВНИКИ:
 Жданенко Н. П.
 Думкин А. П.
 Завенко Ю. П.
 Дубина М. В.
 Воронин С. П.
 Шинкарь В. П.

**Ударников коммунистического труда - 12 человек.
 Борятся за звание ударников коммунистического труда - 11 чел.
 Отмечены наградами Родины - 7 чел.**

Профгруппа ХИРУРГИЧЕСКОГО отделения Александровской ЦРБ

Сила опыта и мастерства ОБЯЗАННОСТИ

Наш девиз:
 Все силы, знания и тепло наших сердец - сохранению и укреплению здоровья народа

Наш девиз:
 Шенца Я. Я.
 Бранд Н. П.
 Завенко Ю. П.
 Дубина М. В.
 Воронин С. П.
 Шинкарь В. П.

Хирургическое отделение неоднократно выходило ПОБЕДИТЕЛЕМ социалистического соревнования среди отделений больницы и награждалось почетными грамотами

КОЛЛЕКТИВ РАБОТАЕТ - 38 ЧЛЕНОВ КОММУНИСТИЧЕСКОГО ТРУДА
Победители социалистического соревнования 1981 года - 13

г. Александровка

ПРОФГРУППА ДЕТСЬКОГО ОТДЕЛУ МАЛОВИСКОВСЬКОЇ ЦРБ

В ОТДЕЛЕНИИ ТРУДИТСЯ:
7 НАСТАВНИКОВ,
11 УДАРНИКОВ
КОМУНИСТИЧЕСКОГО ТРУДА,
1 ОТЛИЧНИК
ЗДРАВООХРАНЕНИЯ

НАШ ДЕВИЗ:

**БОЛЬШЕ
ЗНАТЬ
ЛУЧШЕ
УМЕТЬ**

Профсоюзная группа

Кировоградского отделения днепропетровской ЦРБ, заново организована после войны группой медсестер Кировоградского района в 1981 году.

Наша Актриса:

1. **Лещенко Л.В.**
2. **Сидоренко Л.В.**

5 отделений трудятся
 в детском хирургическом отделении
 - 17 медсестер
 Педиатрическом отделении
 - 1 медсестра
 Детском хирургическом отделении
 - 2 медсестры
 Детском хирургическом отделении
 - 6 медсестер
 "Маленький доктор"
 "Детский хирург"
 "Детский врач"

Специально организованная группа медсестер

Служат в детском хирургическом отделении. А также в педиатрическом отделении Кировоградского района Кировоградского областного центра.

ФОТОФРАГМЕНТИ ІСТОРІЇ ПРОФСПІЛКОВОГО ЖИТТЯ МЕДИЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ

75
років

НА ЗАХИСТІ МЕДИЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ КІРОВОГРАДСЬКОЇ

75 років

НА ЗАХИСТІ МЕДИЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ КІРОВОГРАДСЬКОЇ

75
років

НА ЗАХИСТІ МЕДИЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ КІРОВОГРАДСЬКОЇ

75 років

НА ЗАХИСТ МЕДИЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ КІРОВОГРАДСЬКОЇ

75 років

НА ЗАХИСТІ МЕДИЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ КІРОВОГРАДСЬКОЇ

75 років

НА ЗАХИСТІ МЕДИЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ КІРОВОГРАДСЬКОЇ

*Історичний нарис профспілки працівників охорони здоров'я України
Кіровоградської області*

**75 РОКІВ НА ЗАХИСТІ
МЕДИЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ
КІРОВОГРАДЩИНИ**

Підписано до друку 08.12.2014 р. Формат 60 x 84 ¹/₁₆
Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman.
Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 3,78.
Замовлення №3058. Наклад 300 прим.

Комп'ютерний дизайн та верстка В.В. Большаков

Відруковано та виготовлено в ТОВ «Поліграф-Сервіс»
м. Кіровоград, вул. Садова, 88-А,
тел.: (0522) 22-64-52, 22-47-17
e-mail: poligraf_service@ukrpost.ua

